ÜLDKOHTU OTSUS (kolmas koda)

9. september 2011 *

Kohtuasjas T-25/06,

**Alliance One International, Inc.,** asukoht Danville, Virginia (Ühendriigid), esindajad: advokaadid C. Osti ja A. Prastaro,

hageja,

*versus*

**Euroopa Komisjon**, esindajad: É. Gippini Fournier ja F. Amato ning hiljem É. Gippini Fournier ja N. Khan,

kostja,

mille ese on esiteks nõue tühistada osaliselt komisjoni 20. oktoobri 2005. aasta otsus K(2005) 4012 (lõplik) [EÜ] artikli 81 lõike 1 kohase menetluse kohta (juhtum COMP/C.38.281/B2) – Toortubakas, Itaalia), ja teise võimalusena nõue vähendada Alliance One Internationalile määratud trahvi,

* Kohtumenetluse keel: inglise.

ÜLDKOHUS (kolmas koda),

koosseisus: president J. Azizi ning kohtunikud E. Cremona (ettekandja) ja S. Frimodt Nielsen,

kohtusekretär: ametnik C. Kristensen,

arvestades kirjalikus menetluses ja 28. septembri 2010. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

**otsuse**

**Vaidluse taust**

1 Hageja Alliance One International, Inc. (edaspidi „Alliance One") on Ühendriikides asuv Ameerika äriühing, mis on 13. mail 2005, st pärast asjassepuutuvat rikkumist toimunud Dimon Inc. (edaspidi „Dimon Inc.") ja Standard Commercial Corp. (edaspidi „SCC") ühinemisel moodustunud kontserni valdusäriühing.

2 Rikkumise toimepanemise ajal olid Dimon Italia Srl ja Transcatab SpA, kes on kaks neljast peamisest toortubaka esmase töötlemisega tegelevast ettevõtjast Itaalias (edaspidi „töötlejad"), tütarettevõtjad, keda kontrollisid 100 % vastavalt Dimon Inc. ja SCC, mille õigusjärglane on Alliance One.

A – *Haldusmenetlus*

3 15. jaanuaril 2002 saatis komisjon nõukogu 6. veebruari 1962. aasta määruse nr 17 esimene määrus [EÜ] artiklite [81] ja [82] rakendamise kohta (EÜT 1962, 13, lk 204; ELT eriväljaanne 08/01, lk 3) artikli 11 alusel teabenõuded Itaalia toortubaka turu kohta Itaalia tubaka töötlejate ja tootjate kutseliitudele, st Associazione professionale transformatori tabacchi italianile (APTI, Itaalia tubakatöötlejate kutseliit) ja Unione Italiana Tabaccole (UNITAB, Itaalia tubakaühendus).

4 19. veebruaril 2002 sai komisjon APTI liikmelt Deltafina S.p.A. trahvide eest kaitse saamise taotluse, mis esitati vastavalt komisjoni teatisele, mis käsitleb kaitset trahvide eest ja trahvide vähendamist kartellide puhul (ELT 2002, C 45, lk 3; ELT eriväljaanne 08/02, lk 155; edaspidi „koostööteatis"). 6. märtsil 2002 andis komisjon talle tingimusliku kaitse vastavalt koostööteatise punktile 15.

5 4. aprillil 2002 sai komisjon Dimon Italialt koostööteatise punkti 8 alusel esitatud trahvide eest kaitse saamise taotluse ja teise võimalusena selle teatise punktide 20–27 alusel esitatud trahvi vähendamise taotluse ning Transcatabilt samal alusel esitatud trahvi vähendamise taotluse.

6 18. ja 19. aprillil 2002 viis komisjon määruse nr 17 artikli 14 alusel läbi uurimisi Dimon Italia ja Transcatab ning Trestina Azienda Tabacchi S.p.A. ja Romana Tabacchi S.p.a ruumides.

7 8. oktoobril 2002 teatas komisjon Dimon Italiale ja Transcatabile, et kuna need ettevõtjad olid vastavalt esimene ja teine ettevõtja, kes esitasid koostööteatise alusel rikkumise kohta tõendeid, kavatseb ta haldusmenetluse lõpus vähendada nende trahvi, mis neile võimaliku rikkumise tuvastamisel määrataks.

8 25. veebruaril 2004 võttis komisjon vastu vastuväiteteatise, mille ta adresseeris kümnele ettevõtjale või ettevõtjate liidule, mille hulgas olid ka tootjad ja nendest mõne emaettevõtjad. Vastuväiteteatise adressaatidel võimaldati tutvuda komisjoni uurimistoimikuga, mis tehti neile kättesaadavaks komisjoni saadetud CD-ROM-il, ning nad esitasid komisjoni vastuväidetele vastates oma kirjalikud seisukohad. 22. juunil 2004 toimus ärakuulamine.

9 Pärast 25. veebruari 2004. aasta vastuväiteteatisele 21. detsembril 2004 tehtud täiendust toimus 1. märtsil 2005 teine suuline ärakuulamine.

10 Pärast konkurentsi piiravat tegevust ja turgu valitsevat seisundit käsitleva nõuandekomiteega konsulteerimist ning võttes arvesse ärakuulamise eest vastutava ametniku lõpparuannet võttis komisjon 20. oktoobril 2005 vastu otsuse K(2005) 4012 (lõplik), mis on seotud [EÜ] artikli 81 lõike 1 kohase menetlusega (Juhtum COMP/C.38.281/B.2 – Toortubakas – Itaalia) (edaspidi „vaidlustatud otsus”), mille kokkuvõte on avaldatud 13. veebruari 2006. aasta Euroopa Liidu Teatajas (ELT L 353, lk 45).

B – *Vaidlustatud otsus*

11 Vaidlustatud otsus puudutab esiteks Itaalia toortubakaturul toime pandud horisontaalkartelli (vaidlustatud otsuse põhjendus 1).

12 Komisjon tuvastas vaidlustatud otsuses, et 1995. aastast kuni 2002. aasta alguseni määrasid töötlejad kindlaks tehingutingimusi toortubaka ostmiseks Itaalias, mis tähendas muu hulgas hindade kindlaksmääramist ning turu jagamist, ja see puudutas nii otseoste tootjatelt kui ka oste „kolmandatelt pakendajatelt" (vaidlustatud otsuse põhjendus 1).

13 Vaidlustatud otsuses käsitatakse teiseks veel kaht rikkumist, mis erinevad töötlejate kartellist ja mis pandi toime 1999. aasta algusest kuni 2001. aasta lõpuni ning mis seisnesid APTI puhul nende lepinguliste hindade kindlaksmääramises, mida ta oma liikmete esindajana läbi rääkis tootmisharudevaheliste kokkulepete sõlmimiseks Unitabiga, ja viimase puhul nende hindade kindlaksmääramises, mida ta oma liikmete esindajana nende samade lepingute sõlmimiseks läbi rääkis.

14 Vaidlustatud otsuses asus komisjon seisukohale, et töötlejate rikkumised on vaadeldavad eraldiseisvate vältavate EÜ artikli 81 lõike 1 rikkumistena (vt eelkõige vaidlustatud otsuse põhjendused 264–269).

15 Vaidlustatud otsuse artikli 1 lõike 1 kohaselt vastutavad kartellikokkuleppe sõlmimise eest neli Itaalia töötlejat, Deltafina emaettevõtja Deltafina Universal Corp. ja Dimon Inc. ja SCC ühinemisel moodustatud Alliance One. Vaidlustatud otsuse artikli 1

lõikes 2 tuvastati ka, et APTI ja Unitab rikkusid EÜ artikli 81 lõiget 1 sellega, et nad tegid otsuseid, mis puudutasid nende hindade kindlaksmääramist, mida nad oma liikmete esindajatena tootmisharudevaheliste kokkulepete sõlmimiseks läbi rääkisid.

16 Vaidlustatud otsuse artiklis 2 määras komisjon trahvid eespool punktis 15 viidatud ettevõtjatele, APTI-le ja Unitabile (vt tagapool punkt 54).

1. *Vaidlustatud otsuse adressaadid*

17 Vaidlustatud otsuse adressaadid on loetletud selle punktis 2.4.

18 Esiteks viitas komisjon väljakujunenud kohtupraktikale, mille kohaselt tähendab konkurentsiõiguse kontekstis mõiste „ettevõtja" majandusüksust asjassepuutuva kokkuleppe eseme seisukohast, isegi kui õiguslikus mõttes koosneb see majandusüksus mitmest füüsilisest või juriidilisest isikust (vaidlustatud otsuse põhjendus 325).

19 Edasi kirjeldas komisjon üksikasjalikult, kuidas on tõendatud, et Deltafina, Dimon Italia (mille ärinimi muudeti hiljem Mindoks), Transcatab ja Romana Tabacchi ning APTI ja Unitab osalesid vastavate rikkumise kestel otseselt tuvastatud rikkumistes ja et seetõttu olid kõik need ettevõtjad ja ettevõtjate ühendused vaidlustatud otsuse adressaadid (vaidlustatud otsuse põhjendus 327).

20 Komisjon jätkas oma analüüsi, uurides küsimust, kas teatud tütarettevõtjate (Deltafina, Dimon Italia ja Transcatab) rikkumine tuleb süüks panna nende emaettevõtjatele. Ta meenutas, et rikkumiste toimepanemise ajal oli Deltafina Universali 100 % tütarettevõtja, Dimon Italia oli Dimon Inc. 100 % tütarettevõtja ja Transcatab SCC 100 % tütarettevõtja (vaidlustatud otsuse põhjendus 328).

21 Komisjon täheldas muu hulgas, et vastavalt kohtupraktikale peab selleks, et emaettevõtja vastutaks oma tütarettevõtja õigusvastase tegevuse eest, olema võimalik tuvastada, et viimane ei otsusta oma tegutsemise üle turul sõltumatult. Ta meenutas, et juhul, kui emaettevõtja esindab tütarettevõtja kogu kapitali, võib eeldada, et tal on tegelik otsustav mõju tütarettevõtja tegevuse üle, kui viimane paneb toime EÜ artikli 81 lõike 1 rikkumise (vaidlustatud otsuse põhjendused 329 ja 330).

22 Vaidlustatud otsuse põhjenduses 331 järeldas komisjon Deltafina, Dimon Italia ja Transcatabi kohta, et õiguspäraselt võis eeldada, et neil „puudus sõltumatus", sest nende vastavate emaettevõtjate osalus nende kapitalis oli või Dimon Italia puhul oli olnud 100 %.

23 Lükates kõrvale äriühingute poolt vastuväiteteatise vastuses esitatud teooria, et otsustava mõju tõendamiseks on vaja muid asjaolusid kui ainult 100 % kontroll, täpsustas komisjon, et 100 % kontrollitava tütarettevõtja puhul on sellise mõju avaldamise eeldus ümberlükatav. Isik, kes soovib selle eelduse ümber lükata, peab vastupidist tõendama „kindlate tõenditega", mis ei või olla lihtsalt üldine teave, mida ei toeta veenvad tõendid (vaidlustatud otsuse põhjendus 334).

24 Ta uuris järjest vaidlustatud otsuse adressaatideks olevate emaettevõtjate argumente.

25 Komisjon lükkas kõigepealt kõrvale emaettevõtjate üldise argumendi nende tütarettevõtjate kohaliku juhatuse täieliku vastutuse kohta nimetatud tütarettevõtjate tegevuse eest. Tema hinnangul ei saa asjaolu, et Dimon Inc. ja SCC tütarettevõtjates 100 % osaluse omandamisel juhatust ei muutnud, välistada, et nendel emaettevõtjatel oli otsustav mõju oma Itaalia tütarettevõtjate üle, sest on tavapärane jätta 100 % kontrollitava tütarettevõtja kohaliku igapäevase tegevuse juhtimine kohalikule juhatusele (vaidlustatud otsuse põhjendus 338).

26 Komisjon leidis, et üldiselt ei tõendanud ükski neist ettevõtjatest kontserni sellise eripära olemasolu, mis oleks muutnud tütarettevõtjate tegevuse suurel määral emaettevõtja mõjust sõltumatuks (vaidlustatud otsuse põhjendus 339).

27 Komisjon analüüsis Deltafina, Dimon Italia, Transcatabi ja nende vastavate emaettevõtjate vaheliste majanduslike sidemete tugevust, mis tõendas, et Itaalia tütarettevõtjad moodustasid ülejäänud kontserniga ühe majandusüksuse. Komisjon märkis, et asjassepuutuvad kontsernid olid maailma kõige suuremad tubakalehtedega kauplejad ning et nad ostsid ja turustasid sageli oma Itaalia tütarettevõtjate poolt ostetud tubakat (vaidlustatud otsuse põhjendus 340).

28 Mis puudutab Dimon Inc-i ja SCC-d, siis märkis komisjon, et enne seda, kui nad Dimon Italia ja Transcatabi kapitali kogu osaluse omandasid, kontrollisid need kaks ettevõtjat juba neid tütarettevõtjaid koos oma Itaalia partneritega. Asjaolu, et pärast sellise osaluse omandamist „ei teinud nad tütarettevõtjate juhatuses mingeid muudatusi", ei saa seega vaadelda tõendina selle kohta, et nad ei mõjutanud otsustavalt juhatuse liikmeid pärast seda, kui nad kogu kapitali esindama hakkasid. Komisjon lisab, et Dimon Italia juhatus koosnes ainult kontserni Dimon esindajatest ja et üks neist tegeles ainult ettevõtja igapäevase tegevusega. Transcatabi peadirektorile delegeeritud

tegevuspädevusega seoses märkis komisjon, et tal puudub mis tahes teave, millest võiks järeldada, et seda isikut, nagu ka teisi juhatuse liikmeid, ei nimetanud SCC (vaidlustatud otsuse põhjendused 341 ja 342).

29 Seejärel lükkas komisjon tagasi Dimon Inc-i ja SCC argumendi, mille kohaselt nende ja nende tütarettevõtjate vahel ei toimunud mingit suhtlust (vaidlustatud otsuse põhjendused 343–346).

30 Esiteks uuris komisjon Transcatabi ja SCC vahelist võimalikku suhtlust. Ta märkis, et Transcatabi tegevust peeti Standard Commercial Tobacco Co., Inc-i (SCTC) – SCC kontserni kuuluva ja tema 100 % osalusega seltsingu – tegevuseks ning et seda analüüsiti kontserni tegevuse raames, mis hõlmas SCC müüki sigaretitootjatele. Ta järeldas sellest, et Transcatabi tegevustulemuste aruanded esitati kontserni kõrgematesse instantsidesse ja seejärel konsolideeriti (vaidlustatud otsuse põhjendus 344).

31 Teiseks uuris komisjon Dimon Italia ja Dimon Inc-i olukorda. Ta märkis, et tütarettevõtja esitas konfidentsiaalset teavet sisaldavaid perioodilisi aruandeid oma strateegia ja tulemuste kohta, arvestades, et need aruanded olid adresseeritud kontserni äriühingutele, kes tegid Dimon Italiaga ostutehinguid. Ta märkis ka, et muudest dokumentidest nähtus, et Dimon International Inc-i ja teiste kontserni Dimon äriühingute juhatused sekkusid otse Dimon Italia tegevusse. Ta lisas, et Dimon Inc-ile viidati sageli ärinimega „Dimon International Inc.", mis tähendas, et see äriühing tegutses kontserni kõrgemal tasemel emaettevõtja nimel. Komisjon järeldas sellest, et ei saa olla kahtlust, et Dimon Italia ja Dimon Inc. suhtlesid omavahel, isegi kui see toimus Dimon Internationali kaudu (vaidlustatud otsuse põhjendus 345).

32 Komisjon lükkas tagasi argumendi, et Dimon Inc. ei olnud Dimon Italia otsene emaettevõtja, arvestades, et talle ei olnud esitatud ühtegi tõendit Intabex Netherlands BV (edaspidi „Intabex") rolli kohta ega viimase ja Dimon Italia vahelise suhtluse kohta. Lisaks tundus Intabex olevat tegutsenud ainult vahepealse finantsvaldusühinguna, millel puudus mis tahes seos Dimon Italia tegevuse korralduslike aspektidega (vaidlustatud otsuse põhjendus 346).

33 Komisjon täpsustas, et arvestades, et kontsernid, millesse Transcatab ja Dimon Italia rikkumise toimepanemise ajal kuulusid, olid lõppenud seoses nende ühendamisega uude üksusesse Alliance One, oli viimane nende kahe kontserni õigusjärglasena vaidlustatud otsuse adressaat. Sama kehtis ka Dimon Italia kohta, mille Intabex müüs eraõiguslikele isikutele, kes panid sellele uue ärinime Mindo (vaidlustatud otsuse põhjendused 349 ja 350).

34 Neid erinevaid asjaolusid arvestades järeldas komisjon vaidlustatud otsuse põhjenduses 351, et rikkumiste eest on vastutavad ja vaidlustatud otsuse adressaadid on Deltafina, Universal, Mindo (varem Dimon Italia), Transcatab, Alliance One, Romana Tabacchi, APTI ja Unitab.

2. *Trahvisummade kindlaksmääramine*

35 Vaidlustatud otsuse põhjendustes 356–404 määras komisjon kindlaks selle otsuse adressaatide trahvid.

36 Esiteks uuris komisjon rikkumise raskust. Pärast seda, kui ta oli meenutanud, et selle hindamiseks pidi ta arvesse võtma rikkumise laadi, tegelikku mõju turule, kui seda saab mõõta, ja geograafilise turu suurust, järeldas ta vaidlustatud otsuse põhjenduses 369, et töötlejate toime pandud rikkumine tuleb kvalifitseerida väga raskeks rikkumiseks.

37 Teiseks, vaidlustatud otsuse põhjendustes 370–376 uuris komisjon „osakaalu" ja „hoiatava mõju" küsimusi. Ta märkis, et arvesse tuleb võtta „iga ettevõtja osakaalu ja ebaseadusliku tegevuse tõenäolist kahju konkurentsile".

38 Esiteks leidis komisjon, et trahvid tuleb määrata selle alusel, milline oli iga isiku positsioon turul (vaidlustatud otsuse põhjendus 371).

39 Komisjoni hinnangul pidi Deltafina trahvi lähtesumma olema kõige suurem, sest tema oli kõige suurem ostja, tema turuosa oli 2001. aastal umbes 25 % (vaidlustatud otsuse põhjendus 372).

40 Arvestades, et Transcatab, Dimon Italia ja Romana Tabacchi turuosad olid väiksemad, 2001. aastal umbes 9–11 %, leidis komisjon, et need äriühingud „tuleb ümber liigitada" ning et nende trahvi lähtesumma peab olema väiksem (vaidlustatud otsuse põhjendus 373).

41 Komisjon leidis aga, et lähtesummal, mis väljendab ainult positsiooni turul, ei ole Deltafinale, Dimon Italiale (Mindo) ja Transcatabile piisavalt hoiatavat mõju, sest hoolimata nende suhteliselt väikesest käibest, kuulusid nad – või Mindo puhul oli kuulunud – suurtesse majanduslikult ja finantsiliselt tugevatesse rahvusvahelistesse

kontsernidesse, mis olid peamised ülemaailmsed tubakaga kauplejad, tegeledes tubakatööstuse erinevatel tasemetel ja erinevatel geograafilistel turgudel (vaidlustatud otsuse põhjendus 374).

42 Seega otsustas komisjon, et trahvi hoiatava mõju tagamiseks tuleb Deltafina lähtesummale kohaldada kordajat 1,5 – ehk seda suurendada 50 % – ning Dimon Italia (Mindo) ja Transcatabi lähtesummale kohaldada kordajat 1,25 – ehk seda suurendada 25 % (vaidlustatud otsuse põhjendus 375).

43 Nii määras komisjon vaidlustatud otsuse põhjenduses 376 järgmised trahvi lähtesummad:

– Deltafina: 37,5 miljonit eurot miljonit eurot;

– Transcatab: 12,5 miljonit eurot;

– Dimon Italia (Mindo): 12,5 miljonit eurot;

– Romana Tabacchi: 10 miljonit eurot.

44 Kolmandaks uuris komisjon rikkumise kestuse küsimust.

45 Vaidlustatud otsuse põhjendustest 377–379 tuleneb, et komisjon suurendas trahvide lähtesummasid 10 % rikkumise täisaasta eest ning 5 % kogu ülejäänud ajavahemiku eest, mis kestis kuus kuud või rohkem, kuid oli lühem kui üks aasta. Nii suurendati Deltafina, Dimon Italia (Mindo) ja Transcatabi trahvi 60 %, mis vastas rikkumisele kestusega kuus aastat ja neli kuud ning Romana Tabacchi trahvi 25 %, mis vastas rikkumisele kestusega kaks aastat ja kaheksa kuud.

46 Vaidlustatud otsuse adressaatidele määrati seega järgmised trahvi põhisummad:

– Deltafina: 60 miljonit eurot;

– Transcatab: 20 miljonit eurot;

– Dimon Italia (Mindo): 20 miljonit eurot;

– Romana Tabacchi: 12,5 miljonit eurot.

47 Neljandaks uuris komisjon vaidlustatud otsuse põhjendustes 380–398, kas arvesse tuleb ka võtta kergendavaid asjaolusid. Mis puudutab Dimon Italia ja Transcatabi olukorda, siis lükkas ta tagasi kõik nende argumendid kergendavate asjaolude esinemise kohta.

48 Viiendaks määras komisjon kindlaks trahvisummad, võttes arvesse kergendavaid asjaolusid, vähendades Deltafina trahvi põhisummat 50 % ja Romana Tabacchi trahvi põhisummat 30 %, ja uuris, kas kohandada tuleb eri adressaatide põhisummasid, et need ei ületaks piirmäära 10 % käibest, mis on ette nähtud nõukogu 16. detsembri 2002. aasta määruse (EÜ) nr 1/2003 [EÜ] artiklites 81 ja 82 sätestatud konkurentsieeskirjade rakendamise kohta (EÜT L 1, lk 1; ELT eriväljaanne 08/02, lk 205) artikli 23 lõikes 2 (vaidlustatud otsuse põhjendused 399–404).

49 Ta täpsustas, et kui ettevõtjad kuuluvad kontserni, on tõendatud, et emaettevõtjad mõjutavad otsustavalt neid kõiki ning kuna viimased on seega solidaarselt vastutavad nende tütarettevõtjatele määratud trahvi tasumise eest, tuleb eespool viidatud 10 % ülemmäära kindlaksmääramisel aluseks võtta kontserni ülemaailmne käive (vaidlustatud otsuse põhjendus 401).

50 Sellest lähtudes otsustas ta, et Romana Tabacchi trahv ei tohiks ületada 2,05 miljonit eurot ja et teisi trahve ei tule selle sätte alusel vähendada (vaidlustatud otsuse põhjendused 402 ja 403).

51 Komisjon lõpetas oma analüüsi trahvi piirmäära kohta sellega, et ta piiras Mindo solidaarvastutust 10 %-le tema kõige viimase majandusaasta käibest, määrates selleks 3,99 miljonit eurot, arvestades, et vaidlustatud otsuse vastuvõtmise ajal ei olnud tal mingit seost endise kontserniga Dimon, millest oli saanud Alliance One (vaidlustatud otsuse põhjendus 404).

52 Kuuendaks käsitas komisjon koostööteatise kohaldumist (vaidlustatud otsuse põhjendused 405–500).

53 Pärast seda, kui komisjon oli tuvastanud, et Dimon Italia ja Transcatabi puhul olid täidetud tingimused, millele nad pidid vastama, et nende taotlus trahvi vähendamiseks rahuldataks, järeldas ta, hinnates esitatud tõendeid ja nende koostööd menetluses, et nad väärivad kõrgeimat trahvide vähendamise määra, st vastavalt 50 % ja 30 % skaalal, millest neile trahvide vähendamise taotluse esitamise järel teada anti (vaidlustatud otsuse põhjendused 492–499). Kuid Deltafinale ei antud kaitset trahvide eest ning tema trahvi ka ei vähendatud.

54 Vastavalt määruse nr 1/2003 artikli 23 lõikele 2 määras komisjon vaidlustatud otsuse artiklis 2 vaidlustatud otsuse adressaatideks olevatele ettevõtjatele ja ettevõtjate ühendustele järgmised trahvid:

– Deltafina ja Universal, solidaarselt: 30 miljonit eurot;

– Dimon Italia (Mindo) ja Alliance One: 10 miljonit eurot, Alliance One vastutab kogusumma eest ja Mindo vastutab temaga solidaarselt vaid 3,99 miljoni euro eest;

– Transcatab ja Alliance One solidaarselt: 14 miljonit eurot;

– Romana Tabacchi: 2,05 miljonit eurot;

– APTI: 1 000 eurot;

– Unitab: 1 000 eurot.

**Menetlus ja poolte nõuded**

55 Üldkohtu kantseleisse 24. jaanuaril 2006 saabunud avaldusega esitas Alliance One hagi käesolevas kohtuasjas.

56 Hagiavalduses palus Alliance One liita käesolev kohtuasi nende kohtuasjadega, mis olid algatatud Mindo ja Transcatabi hagiavalduste alusel (vt tagapool punktid 57 ja 58).

57 20. jaanuaril 2006 esitas Mindo hagiavalduse, milles ta palus vaidlustatud otsus osaliselt tühistada või teise võimalusena vähendada talle vaidlustatud otsusega määratud trahvi (kohtuasi T-19/06).

58 3. veebruaril 2006 esitas ka Transcatab hagiavalduse vaidlustatud otsuse osaliseks tühistamiseks või teise võimalusena vaidlustatud otsusega talle määratud trahvi vähendamiseks (kohtuasi T-39/06), taotledes selle kohtuasja liitmist käesoleva kohtuasjaga.

59 Üldkohtule 27. juulil 2006 esitatud eraldi dokumendiga taotles Mindo kohtuasja T-19/06 liitmist käesoleva kohtuasjaga. Alliance One esitas 21. augustil 2006 selle taotluse kohta oma seisukohad, olles kohtuasjade liitmisega nõus.

60 Üldkohtule 21. augustil 2006 esitatud kirjas märkis komisjon, et tema hinnangul ei paranda kohtuasjade liitmine oluliselt menetluse tõhusust ja et ta laseb kohtul otsustada, kas kohtuasjad liita.

61 Üldkohus kohtuasjade liitmise taotlust ei rahuldanud.

62 24. novembril 2009 esitas Üldkohus kodukorra artiklis 64 sätestatud menetlust korraldavate meetmete raames Alliance One'ile ühe kirjaliku küsimuse, millele viimane ettenähtud tähtaja jooksul vastas. 2. veebruaril 2010 esitas komisjon oma seisukoha Alliance One'i vastuse suhtes.

63 Üldkohus (kolmas koda) otsustas ettekandja-kohtuniku ettekande põhjal avada suulise menetluse ja palus pooltel kodukorra artiklis 64 ette nähtud menetlust korraldavate meetmete raames esitada teatavaid dokumente. Pooled tegid seda ettenähtud tähtaja jooksul.

64 Poolte kohtukõned ja Üldkohtu küsimustele esitatud vastused kuulati ära 28. septembri 2010. aasta kohtuistungil.

65 Alliance One palub Üldkohtul:

– tühistada vaidlustatud otsuse artikli 1 lõige 1 SCC, Dimon Inc-i ja Alliance One'i puudutavas osas;

– vähendada sellest tulenevalt Transcatabile ja Dimon Italiale (Mindo) määratud trahvi, et nende trahv ei ületaks 10 % nende viimase majandusaasta käibest;

– teise võimalusena vähendada Transcatabile ja Dimon Italiale (Mindo) määratud trahvi, sest nende trahvile ei tulnud kohaldada kordajat;

– mõista kohtukulud välja komisjonilt.

66 Komisjon palub Üldkohtul:

– jätta hagi rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja Alliance One'ilt.

**Õiguslik käsitlus**

67 Oma hagiavalduse toetuseks esitab Alliance One sisuliselt kolm väidet, mis on jaotatud mitmeks osaks. Esimene väide, millele ta tugineb esiteks, puudutab tütarettevõtja poolt toime pandud õigusrikkumise emaettevõtjale süükspanemise reeglite ning kaitseõiguste rikkumist. Teise väite kohaselt on rikutud määruse nr 1/2003 artikli 23 lõiget 2, sest määratud trahv ületab 10 % vastavalt Transcatabi ja Dimon Italia 2005. aasta käibest, samuti on trahvi lõppsumma kindlaksmääramisel rikutud proportsionaalsuse põhimõtet. Alliance One esitab teise võimalusena kolmanda väite, mille kohaselt on rikutud õigusnorme ja tehtud faktivigu ning kordaja kindlaksmääramisel on rikutud proportsionaalsuse põhimõtet ja esitatud puudulik põhjendus.

A – *Esimene väide, et rikutud on tütarettevõtja poolt toime pandud õigusrikkumise emaettevõtjale süükspanemise reegleid ning kaitseõigusi*

68 Selle väite võib jagada neljaks osaks. Esimeses osas väidab Alliance One, et komisjon on rikkunud tütarettevõtja tegevuse emaettevõtjale süükspanemise reegleid. Teises osas märgib Alliance One, et SCC ja Dimon Inc. esitasid komisjonile tõendeid, mis näitasid, et neil ei olnud tütarettevõtjate üle otsustavat mõju, kuid et komisjon jättis need sisuliselt tähelepanuta. Väite kolmandas osas heidab Alliance One komisjonile ette SCC ja Dimon Inc-i kaitseõiguste rikkumist, sest viimaste poolt esitatud tõendite ümberlükkamiseks kasutas komisjon vastuväiteteatises mainimata jäetud dokumente ja dokumente, millega ei võimaldatud tutvuda. Väite neljandas osas väidab Alliance One, et komisjon rikkus tõendamiskoormise reegleid.

1. *Väite esimene osa, mille kohaselt komisjon on rikkunud tütarettevõtja tegevuse emaettevõtjale süüks panemise reegleid*

a) Poolte argumendid

69 Alliance One väidab, et komisjon on teinud vea, järeldades, et rikkumise ajal mõjutas SCC Transcatabi ja Dimon Inc. Dimon Italiat otsustavalt ja ning et seetõttu on nad viimaste rikkumise eest solidaarselt vastutavad.

70 Alliance One'i arvates tõlgendatakse vaidlustatud otsuses asjassepuutuvat kohtupraktikat vääralt, sest selles on märgitud, et kui emaettevõtja esindab tütarettevõtja kogu kapitali, võib eeldada, et tal on tegelik otsustav mõju tütarettevõtja kaubandustegevuse üle. Oma argumendi toetuseks viitab Alliance One mitmele Euroopa Kohtu otsusele ja kohtujuristide ettepanekutele kohtuasjades, milles need otsused on tehtud, ning ka mõnele Üldkohtu otsusele. Muu hulgas tuleneb Euroopa Kohtu 16. novembri 2000. aasta otsusest kohtuasjas C-286/98 P: Stora Kopparbergs Bergslags *vs.* komisjon (EKL 2000, lk I-9925), mida kinnitavad muud kohtuotsused, et lisaks emaettevõtja poolt tütarettevõtjas kogu kapitali esindamisele ajal, mil viimane on pannud toime EÜ artikli 81 lõike 1 rikkumise, tuleb alati esitada täiendavaid tõendeid, et eeldada emaettevõtja otsustavat mõju tütarettevõtja tegevusele ja et pidada seetõttu emaettevõtjat solidaarselt vastutavaks rikkumise eest, mille on toime pannud tütarettevõtja.

71 Lisaks on komisjon oma otsustuspraktikas mitmel korral asunud seisukohale, et selleks, et tuvastada ettevõtja vastutus, ei piisa ainult asjaolust, et nimetatud ettevõtja esindab konkurentsiõiguse rikkumise toime pannud tütarettevõtja kogu kapitali, ning seega tuleb esitada täiendavaid tõendeid, et saaks kindlalt tuvastada kontserni vastutuse ühe tütarettevõtja tegevuse eest, kui emaettevõtja ise otse kartellist osa ei võtnud.

72 Alliance One viitab muu hulgas asjadele, kus komisjon tuvastas, et emaettevõtja ei vastuta tütarettevõtja tegevuse eest, kritiseerides aga eriti komisjoni seisukohta juhtumis, milles tehti 20. oktoobri 2004. aasta otsus (COMP/38.238/B.2 – Toortubakas – Hispaania), asjadele, milles komisjon pidas emaettevõtjat vastutavaks tema otsese osaluse eest kartellis või asjadele, milles ta tugines emaettevõtja vastutuse tuvastamisel muudele tõenditele.

73 Komisjoni otsustuspraktika uurimisel nähtub, et selles nõutakse lisaks lihtsale asjaolule, et äriühing esindab tütarettevõtja kogu kapitali, „muude" tõendite olemasolu, nagu:

– emaettevõtja otsene osavõtt rikkumises;

– emaettevõtja vastutus rikkumise toimepanemisel;

– emaettevõtja osavõtt koosolekutest, kus käsitati konkurentsivastast tegevust;

– asjaolu, et emaettevõtja ei kinnitanud või ei viidanud oma tütarettevõtja sõltumatusele;

– asjaolu, et emaettevõtja esitles ennast kui ainsat isikut, kellega tuleb menetluses suhelda;

– tõendid, millest nähtub, et emaettevõtja oli kokkulepetest „teadlik" või asjaolu, et ta ei vaielnud otseselt vastu sellele, et ta oli rikkumisest teadlik.

74 Lõpuks nähtub kohtupraktika ja komisjoni otsustuspraktika analüüsimisel, et:

– komisjon on kohustatud tõendama, et emaettevõtja avaldas tütarettevõtjale otsustavat mõju;

– see tõendamiskoormis ei kandu üle, vaid ainult muutub kergemaks, kui osalus tütarettevõtjas on 100 %, eeldusel, et seda järeldust toetavad ka muud otsesed või kaudsed tõendid;

– ainult juhul, kui emaettevõtja osalus tütarettevõtjas on 100 % ja kui on muid kaudseid tõendeid tema sekkumise kohta, saab eeldada emaettevõtja vastutust ning talle kandub üle kohustus tõendada, et ta ei sekkunud;

– selle eelduse võib ümber lükata, kui Alliance One suudab esitada piisavalt tõendeid selle kohta, et kuigi ta võis otsustavat mõju avaldada, ei teinud ta seda.

75 Alliance One vaidleb vastu komisjoni poolt vaidlustatud otsuses kohtupraktikale antud tõlgendusele ja toonitab, et menetluse käigus tuvastas komisjon ainult, et SCC ja Dimon Inc. esindasid oma Itaalia tütarettevõtjate kogu kapitali, pidades seda piisavaks asjaoluks, mis tõendamiskoormise menetlusosalistele üle kandis.

76 Kandes tõendamiskoormise õigusvastaselt üle SCC-le ja Dimon Inc-ile, muutis komisjon eelduse *iuris tantum* eelduseks *iuris et de iure*, st eelduseks, mida ei saa ümber lükata vastupidist tõendavate tõenditega.

77 Seega ei kandu selle asjaolu tõendamise kohustus, et emaettevõtja avaldas otsustavat mõju tütarettevõtjale, üle ainult seetõttu, et osalus tütarettevõtjas on 100 %. Käesolevas asjas sai see kohustus Alliance One'ile üle minna vaid juhul, kui komisjon esitas veenvaid tõendeid, millest nähtus, et Transcatabi ja Dimon Italia emaettevõtjad mõjutasid neid rikkumise ajal tegelikult otsustavalt.

78 Hageja hinnangul on komisjon seega rikkunud õigusnorme, eeldades Dimon Inc-i ja SCC vastutust nende vastavate tütarettevõtjate tegevuse eest.

79 Komisjon nõuab, et käesoleva väite esimene osa tagasi lükataks.

b) Üldkohtu hinnang

80 Kõigepealt tuleb meelde tuletada, et konkurentsiõigus on suunatud ettevõtjate tegevusele (Euroopa Kohtu 7. jaanuari 2004. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P ja C-219/00 P: Aalborg Portland jt *vs*. komisjon, EKL 2004, lk I-123, punkt 59) ja et ettevõtja mõiste hõlmab mis tahes majandustegevusega tegelevat üksust, sõltumata selle üksuse õiguslikust vormist ja rahastamisviisist (Euroopa Kohtu 28. juuni 2005. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P – C-208/02 P ja C-213/02 P: Dansk Rørindustri jt *vs*. komisjon, EKL 2005, lk I-5425, punkt 112, ja 10. septembri 2009. aasta otsus kohtuasjas C-97/08 P: Akzo Nobel jt *vs.* komisjon, EKL 2009, lk I-8237, punkt 54).

81 Kohtupraktikast tuleneb, et mõistet „ettevõtja" tuleb selles kontekstis mõista kui majandusüksust, ja seda isegi siis, kui õiguslikult koosneb see majandusüksus mitmest füüsilisest või juriidilisest isikust (Euroopa Kohtu 14. detsembri 2006. aasta otsus kohtuasjas C-217/05: Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio, EKL 2006, lk I-11987, punkt 40, ja eespool punktis 80 viidatud kohtuotsus Akzo Nobel jt *vs.* komisjon, punkt 55; Üldkohtu 15. septembri 2005. aasta otsus kohtuasjas T-325/01: DaimlerChrysler *vs.* komisjon, EKL 2005, lk II-3319, punkt 85).

82 Juhul kui selline üksus rikub konkurentsieeskirju, tuleb tal isikliku vastutuse põhimõtte alusel ka selle rikkumise eest vastutada (vt selle kohta 8. juuli 1999. aasta otsus kohtuasjas C-49/92 P: komisjon *vs.* Anic Partecipazioni, EKL 1999, lk I-4125, punkt 145; 11. detsembri 2007. aasta otsus kohtuasjas C-280/06: ETI jt, EKL 2007, lk I-10893, punkt 39, ja eespool punktis 80 viidatud kohtuotsus Akzo Nobel jt *vs.* komisjon, punkt 56).

83 Konkurentsiõiguse rikkumine tuleb üheselt süüks panna juriidilisele isikule, kellele võidakse trahv määrata. Konkurentsiõiguse valdkonnas vastu võetud komisjoni otsuse kohaldamiseks ja täitmiseks tuleb aga adressaadina määratleda õigusvõimeline üksus (vt selle kohta Üldkohtu 20. aprilli 2009. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-305/94-T-307/94, T-313/94-T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 ja T-335/94: Limburgse Vinyl Maatschappij jt *vs.* komisjon, EKL 2009, lk II-931, punkt 978).

84 Väljakujunenud kohtupraktikast tuleneb, et tütarettevõtja tegevuse võib süüks arvata emaettevõtjale eelkõige siis, kui tütarettevõtja – olgugi et tal on eraldi õigusvõime – ei otsusta oma tegutsemise üle turul sõltumatult, vaid rakendab peamiselt talle emaettevõtja poolt antud juhiseid, arvestades eelkõige majanduslikke, organisatsioonilisi ja õiguslikke sidemeid, mis neid kahte õiguslikku üksust ühendavad (vt eespool punktis 80 viidatud kohtuotsus Akzo Nobel jt *vs.* komisjon, punkt 58 ja seal viidatud kohtupraktika).

85 Sellises olukorras kuuluvad emaettevõtja ja tema tütarettevõtja samasse majandusüksusesse ja moodustavad seega ühe ettevõtja EÜ artikli 81 tähenduses ning komisjoni võib adresseerida trahve määrava otsuse emaettevõtjale, ilma et oleks vaja tuvastada emaettevõtja isiklikku seotust rikkumisega (vt selle kohta eespool punktis 80 viidatud kohtuotsus Akzo Nobel jt *vs.* komisjon, punkt 59).

86 Kohtupraktikast tuleneb ka, et sellisel konkreetsel juhul, kus emaettevõtja osalus konkurentsieeskirju rikkunud tütarettevõtja kapitalis on 100 %, võib esiteks see emaettevõtja tütarettevõtja tegevust otsustavalt mõjutada ja teiseks esineb ümberlükatav eeldus, et nimetatud emaettevõtja ka tegelikult avaldab otsustavat mõju oma tütarettevõtja tegevusele (vt selle kohta eespool punktis 80 viidatud kohtuotsus Akzo Nobel jt *vs.* komisjon, punkt 60 ja seal viidatud kohtupraktika).

87 Neil asjaoludel piisab, kui komisjon tõendab, et emaettevõtja esindab tütarettevõtja kogu kapitali, et eeldada, et emaettevõtja avaldab otsustavat mõju tütarettevõtja turunduspoliitikale. Seejärel võib komisjon pidada emaettevõtjat tütarettevõtjale määratud trahvi maksmise eest solidaarselt vastutavaks, välja arvatud juhul, kui emaettevõtja, kel lasub kohustus see eeldus ümber lükata, esitab piisavaid tõendeid, mis tõendavad, et tema tütarettevõtja tegutseb turul iseseisvalt (vt selle kohta eespool punktis 70 viidatud kohtuotsus Stora Kopparbergs Bergslags *vs.* komisjon, punkt 29, ja eespool punktis 80 viidatud kohtuotsus Akzo Nobel jt *vs.* komisjon, punkt 61).

88 Kuigi on tõsi, et Euroopa Kohus tugines kohtuotsuse Stora Kopparbergs Bergslags *vs.* komisjon punktides 28 ja 29 peale 100 % osaluse tütarettevõtja kapitalis muudele asjaoludele, nagu emaettevõtja mõju tütarettevõtja turunduspoliitikale mittevaidlustamine ja kahe äriühingu ühine esindamine haldusmenetluses, tõstis Euroopa Kohus need asjaolud esile siiski üksnes eesmärgiga näidata tõendite kogumit, millele Üldkohus oli oma põhjendused rajanud, mitte aga selleks, et seada käesoleva kohtuotsuse punktis 86 nimetatud eelduse kohaldatavus sõltuvusse emaettevõtja mõju tegelikku avaldamist puudutavate täiendavate tõendite esitamisest (vt eespool punktis 80 viidatud kohtuotsus Akzo Nobel jt *vs.* komisjon, punkt 62 ja seal viidatud kohtupraktika; Üldkohtu 8. oktoobri 2008. aasta otsus kohtuasjas T-69/04: Schunk ja Schunk Kohlenstoff-Technik *vs.* komisjon, EKL 2008, lk II-2567, punkt 57).

89 Vaidlustatud otsusest tuleneb, et selleks, et tütarettevõtja rikkumine emaettevõtjale süüks panna, lähtus komisjon eeldusest, et selline süükspanemine on võimalik, kuna emaettevõtja ja tütarettevõtja moodustavad ühe ja sama majandusüksuse ning seetõttu ka ühe ettevõtja EÜ artikli 81 tähenduses (vt vaidlustatud otsuse põhjendus 325).

90 Keskne asjaolu, millele komisjon tugines, et tuvastada, et tütarettevõtja rikkumise võis süüks panna emaettevõtjale, oli tütarettevõtja turul tegutsemise sõltumatuse puudumine. Selle sõltumatuse puudumise tõttu mõjutaski emaettevõtja tütarettevõtja tegevust „otsustavalt" ja sellise otsustava mõju tegelikku avaldamist võib kohtupraktika kohaselt eeldada, kui emaettevõtja esindab tütarettevõtja kogu kapitali (vt vaidlustatud otsuse põhjendused 329 ja 330).

91 Vaidlustatud otsuse põhjenduses 331 tuvastas komisjon, et käesolevas asjas puudus Deltafinal, Dimon Italial ja Transcatabil „sõltumatus", sest nende vastavad emaettevõtjad kontrollisid neid 100 %.

92 Vastupidi sellele, mida väidab Alliance One, st et käesolevas asjas muutis komisjon eelduse *iuris tantum* eelduseks *iuris et de iure*, ei kalduta komisjoni arutluskäigus kõrvale ümberlükatava eelduse loogikast. Seega nagu konkurentsiõiguse teiste lubatud ümberlükatavate eelduste puhul võib juhul, kui komisjon võib õiguspäraselt eeldada teatud asjaolu esinemist, pidada seda asjaolu tõendatuks, kui asjassepuutuv ettevõtja ei lükka nimetatud eeldust ümber vastupidiste veenvate tõenditega (vt eespool punktis 82 viidatud Euroopa Kohtu otsus komisjon *vs.* Anic Partecipazioni, punktid 121 ja 126, ja 8. juuli 1999. aasta otsus kohtuasjas C-199/92 P: Hüls *vs.* komisjon, EKL 1999, lk I-4287, punktid 162 ja 167). Arvestades lisaks selle eelduse

ümberlükatavust – mida võib teha igas asjas –, ei tähenda see eeldus, et emaettevõtja vastutab automaatselt oma sellise tütarettevõtja eest, mille kogu kapitali ta esindab, sest see oleks vastuolus isikliku vastutuse põhimõttega, mis on konkurentsiõiguse osa.

93 Komisjon ei ole seega rikkunud emaettevõtjale tütarettevõtja tegevuse süüks panemise reegleid, pidades sisuliselt SCC ja Dimon Inc-i – mille õigusjärglaseks nende ühinemise tulemusena on Alliance One – vastutavaks rikkumise eest, mille panid toime nende tütarettevõtjad Transcatab ja Dimon Italia.

94 Tuleb asuda seisukohale, et seda järeldust ei sea kahtluse alla Alliance One argumendid vastuseks Üldkohtu kirjalikele küsimustele, mis puudutasid järeldusi, mida võib teha eespool punktis 80 viidatud kohtuotsusest Akzo Nobel jt *vs.* komisjon. Ta väidab esiteks, et selles kohtuotsuses tõlgendas Euroopa Kohus vääralt varasemat kohtupraktikat, eriti eespool punktis 70 viidatud kohtuotsust Stora Kopparbergs Bergslags *vs.* komisjon, ja et igal juhul ei ole kohtupraktika selles küsimuses ühetaoline. Teiseks, selle kohtuasja faktilised asjaolud, milles tehti eespool punktis 80 viidatud kohtuotsus Akzo Nobel jt *vs.* komisjon, erinevad käesolevas asja faktilistest asjaoludest, kuna kartellis osales mitu tütarettevõtjat ning seega oli raskem tõendada, et emaettevõtja ei olnud konkurentsivastasest tegevusest teadlik. Esimese argumendi osas piisab, kui märkida, et eespool punktis 80 viidatud kohtuotsusest Akzo Nobel jt *vs.* komisjon (vt selle kohta ka kohtujuristi Kokott'i ettepanek eespool punktis 80 viidatud otsusele Akzo Nobel jt *vs.* komisjon, EKL 2009, lk I-8241, punktid 60 ja 61) nähtub, et Euroopa Kohus mitte ainult ei võtnud arvesse kohtupraktikat, millele Alliance One suurel määral oma argumentatsioonis tugineb ja mille seas oli ka eespool punktis 70 viidatud kohtuotsus Stora Kopparbergs Bergslags *vs.* komisjon, vaid ta ka andis varasemale kohtupraktikale ühetähendusliku tõlgenduse (eespool punktis 80 viidatud kohtuotsus Akzo Nobel jt *vs.* komisjon, punktid 58–62). Mis puudutab teist argumenti, siis piisab, kui märkida, et mingit tähtsust ei ole sellel, et väidetavalt erinevad see kohtuasi, milles tehti eespool punktis 80 viidatud kohtuotsus Akzo Nobel jt *vs.* komisjon, ja käesolev kohtuasi, sest esimesena nimetatud kohtuasjas ei olnud süüks panemise kriteerium

see, kas emaettevõtja oli otseselt või kaudselt teadlik tema tütarettevõtja(te) tegevusest. Igal juhul, nagu märgib õigesti ka komisjon, ei võetud selles kohtuotsuses seda asjaolu üldse arvesse.

95 Kõiki eespool esitatud kaalutlusi arvestades tuleb esimese väite esimene osa põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

2. *Teine väide, mille kohaselt on tähelepanuta jäetud tõendid, mille SCC ja Dimon Inc. esitasid eelduse ümberlükkamiseks*

a) Poolte argumendid

96 Alliance One väidab, et SCC ja Dimon Inc. esitasid erinevaid ja igakülgseid tõendeid – kuigi nad ei olnud seda kohustatud tegema –, mis tõendasid, et nad ei osalenud oma tütarettevõtjate tegevuses ega mõjutanud seda, ning et nad tõendasid selgelt, et käesolevas asjas ei esinenud ühtki kohtupraktika kohaselt karistatavat olukorda. Need tõendid kinnitavad seega, et SCC ja Dimon Inc. ei avaldanud otsustavat mõju oma Itaalia tütarettevõtjatele ega saanud seda ka teha.

97 Lisaks heidab Alliance One komisjonile ette, et ta tõlgendas vääralt SCC ja Dimon Inc-i poolt talle esitatud tõendeid. Ta kritiseerib mitte ainult erinevaid vaidlustatud otsuse lõike, kus komisjon neid tõendeid uuris ja need tagasi lükkas, vaid ka nende dokumentide kasutamist, millele tuginedes ta seda tegi.

98 Ta väidab, et SCC ja Dimon Inc-i vastused vastuväiteteatisele näitasid selgelt, et kahel kontsernil oli väga detsentraliseeritud struktuur, eriti arvestades Itaalia tubakaturu eripära. Seetõttu oleks otsustava mõju avaldamine emaettevõtja poolt kokkusobimatu turu vajadustega. Lisaks muutis tütarettevõtja kaubandustegevusele mis tahes viisil otsustava mõju avaldamise võimatuks asjaolu, et nendel kahel kontsernil oli tütarettevõtjaid mitme riigi kohalikul tubakaturul, millel kõigil on oma eripära.

99 Transcatab ja Dimon Italia selgitasid omalt poolt, et nad on alati olnud asjassepuutuval turul sõltumatud äriühingud ja et nad määrasid ise kindlaks oma kaubanduspoliitika selles valdkonnas. Mis puudutab töödeldud tubaka müüki, siis tuletab Alliance One meelde, et tema tütarettevõtjad tegutsesid klientidega suheldes iseseisvate äriühingutena. Selles küsimuses märgib ta, et töödeldud tubaka kontsernisisene müük moodustas 1995. septembrist kuni 2001. aasta juunini väga väikese osa Dimon Italia kogumüügist (20–30 %) ja et enamik tubakast müüdi otse muudele klientidele.

100 Repliigis toonitas Alliance One ka, et vastupidi sellele, mida väidab komisjon, ei kohusta ükski kohtulahend menetlusosalisi tõendama nende kontserni eripära kui tütarettevõtja sõltumatuse õigustust. Lisaks tõendasid SCC ja Dimon Inc. selgelt, et ükski kohtupraktikas nõutud asjaolu nende puhul ei esinenud.

101 Täpsemalt, SCC tõendite osas, mis ta esitas selleks, et tõendada mis tahes otsustava mõju puudumist tema Itaalia tütarettevõtja Transcatab üle, meenutab Alliance One, et:

– Transcatabi juhatus koosnes peamiselt Itaalia raamatupidajatest ja ühelgi neist ei olnud enne või pärast mingit otsest või kaudset sidet SCC-ga; lisaks piirdus SCC

roll liikmete valimisel formaalsusega nimetada ametisse need isikud, kelle oli välja valinud Transcatabi peadirektor, kes oli aga SCC-st täiesti sõltumatu;

– vastavalt Transcatabi põhikirja artiklile 19 on tema juhatusele antud äriühingu juhtimiseks maksimaalsed volitused;

– alates 4. augustist 1994, st enne, kui SCC omandas täieliku kontrolli Transcatabi üle, määras Transcatabi tegevuse kindlaks ainult tegevdirektor, kellele – nagu nähtub Transcatabi juhatuse koosoleku protokollist, mis koostati samal kuupäeval – oli juhatus andnud põhikirja artiklis 19 loetletud kõik volitused nii äriühingu tavapäraste kui ka erakorraliste tegevuste juhtimisel; seda olukorda SCC kunagi ei muutnud ja peadirektor oli kogu aeg sama;

– Transcatabi kaubanduspoliitika üle otsustas seega ainult peadirektor, nagu kinnitavad protokollid, mis koostati juhatuse koosolekutel, kus peadirektor piirdus üldjuhul ainult juhatuse liikmete informeerimisega äriühingu kaubandusolukorrast ja kus need liikmed kiitsid peadirektori tegevuse formaalselt ja tagantjärgi heaks.

102 Need asjaolud olid piisavad, et komisjoni eeldus ümber lükata.

103 Alliance One vaidleb seejärel vastu komisjoni argumentatsioonile, mille kohaselt SCC ei suutnud tõendada, et Transcatabi peadirektor tegutses iseseisvalt; igal juhul oli ka teistel Transcatabi juhatuse liikmetel tehingute tegemise õigus ja SCC ei tõendanud, et need liikmed valis või nimetas ametisse peadirektor.

104 Mis puudutab esiteks peadirektori sõltumatust, siis kordab Alliance One, et ta on tõendanud, et puudus mis tahes seos tema ja peadirektori vahel, kes nimetati enne SCC poolt tütarettevõtja omandamist. Igal juhul oli komisjonil kohustus tõendada, et Transcatabi juhatuse nimetas SCC enne, kui viimane selle äriühingu üle täieliku kontrolli omandas.

105 Teiseks, mis puudutab teiste juhatuse liikmete tehingute tegemise pädevust, siis kõigepealt meenutab ta, et komisjon ei vaielnud vastu sellele, et äriühingu nii tavapärase kui ka erakorralise tegevuse juhtimine oli delegeeritud peadirektorile. Edasi lükkab ta tagasi väidetavalt üksikasjalikud tõendid, millest nähtub, et teistel juhatuse liikmetel, näiteks S. M-il, oli tegevjuhi koht, ja ta ei pea neid oluliseks, sest ühelt poolt ei nähtu neist, et tal olid jagatud volitused Transcatabi tegevust juhtida ja teiselt poolt ei nähtu neist mitte ühtegi juhtu, mil juhatuse liikmed oleksid sekkunud Transcatabi ostupoliitikasse. Igal juhul ei saa komisjon nendele dokumentidele tulemuslikult viidata, sest need pärinevad vaidlusaluse kartelli algusele eelnenud ajast.

106 Lisaks nähtub ühest juhatuse koosolekute näidisprotokollist, mille esitas toimikusse Alliance One, et peadirektor teavitas teisi juhatuse liikmeid äriühingu kaubanduslikust olukorrast ja et viimased kiitsid tema kõik tehingud automaatselt ja tagantjärgi heaks. Samas ei ole ühtegi tõendit teiste juhatuse liikmete mis tahes sekkumise kohta äriühingu kaubanduspoliitikasse.

107 Kolmandaks, Alliance One on seisukohal, et küsimus, kas Transcatabi juhatuse liikmed nimetas SCC, on asjassepuutumatu, sest isegi kui SCC nimetas teised juhatuse liikmed, ei olnud tal mingeid volitusi Transcatabi tegevust juhtida.

108 Lisaks tuleneb toimikus olevatest teatud dokumentidest, et aktsionärid kiitsid ainult heaks majandusaasta aruande. Ka ei ole esitatud mingeid tõendeid, et peadirektor pidas Transcatabi ostupoliitika teemal nõu teiste juhatuse liikmetega või veelgi vähem emaettevõtjaga. Teatavate vajalike, kuid kohaliku tegevuse juhtimise seisukohast täiesti asjassepuutumatute kontaktide olemasolu ei saa olla kriteerium, millest lähtudes tõendada emaettevõtja mõju tütarettevõtjale.

109 Mis aga puudutab Dimon Inc-i esitatud tõendeid selle kohta, et tal puudus mis tahes otsustav mõju oma tütarettevõtja Dimon Italia üle, siis meenutab Alliance One, et:

– Dimon Italia juhatus koosnes Itaalia toortubakaturu ekspertidest ja Dimon Inc. ei nimetanud pärast Dimon Italia üle kontrolli omandamist ühtegi juhatuse liiget, välja arvatud kaks isikut, kelle ülesanded olid seotud finantsküsimustega ning V. R. (nimetatud 1998. aastal), kes oli tegevjuht Reditab Srl-s, äriühingus, milles tema perekond omas 50 % osalust ja milles 50 % osalus kuulus Dibrell Brothers Inc-ile, mille Dimon Inc. omandas 1995. aasta lõpus; viimane delegeeris seega kontrolli Dimon Italia üle isikutele, kes tundsid väga hästi kohalikku turgu;

– ostutegevuse eest vastutavatel direktoritel V-l ja F. R-il (perekonna R. liige) ja B-l (endine Dibrell Italia direktor) oli ka pärast Dimon Inc-i poolt kontrolli omandamist Dimon Italia ostustrateegia määratlemisel täielik sõltumatus;

– Esiteks Dimon Italia direktorid ja teiseks ostutegevuse personal või Dimon Inc. või kontserni Dimon muude äriühingute direktorid ei olnud samad isikud ning ükski juhatuse liige ei olnud kunagi olnud kontserni mõne äriühingu juhatuse liige, direktor või selles juhtival kohal.

110 Repliigis lükkab Alliance One põhjendamatuna tagasi komisjoni argumendi, et ta ei vaidle vastu sellele, et pärast ainukontrolli omandamist nimetas Dimon Inc. Dimon Italia juhatuse liikmed.

111 Ta heidab komisjonile esiteks ette, et ta jättis ära märkimata, et kui Dimon Inc. Dimon Italia omandas (Reditabi ajal) jäeti Reditabi kolm juhatuse liiget välja vahetamata ja ühtegi uut Dimon Italia juhatuse liiget ei nimetatud enne 1. jaanuari 1996. Sel kuupäeval tõusis juhatuse liikmete arv kolmelt viieni, Dimon Inc. nimetas juhatusse V. R-i, Reditabi endise juhataja ja äriühingu asutanud perekonna liikme, ja N-i, ostutegevuse eksperdi, kellel ei olnud Dimoni kontserniga olnud varem mingeid kontakte.

112 Pärast seda, kui Dimon Inc. omandas Dimon Italias kogu osaluse, määras ta vaid kaks finantseksperti W. M., keda hiljem asendas C., kes ei sekkunud tütarettevõtja ostupoliitikasse ega kuulunud kontserni Dimon teiste äriühingute juhatustesse, ja 1998. aastal F. R-i, kellel oli sidemeid äriühinguga juba ajast, kui Dimon Inc. selle omandas.

113 Vastupidi sellele, mida kinnitab komisjon, töötas W. M. Dimon International Services Ltd-s, Dimon Italiaga samasse kontserni kuuluvas tütarettevõtjas, ning tal ei olnud mingeid seoseid Dimon Internationaliga, samuti ei täitnud ta Dimon Italias juhi ametikohustusi. Seega ei tõenda W. M-i nimetamine seda, et Dimon Inc. „teostas" kontrolli Dimon Italia kaubanduspoliitika üle.

114 Teiseks vaidleb Alliance One vastu komisjoni teesile, et emaettevõtja poolt tütarettevõtja tegevusele tegeliku mõju avaldamise tõendamiseks piisab, kui tõendada, et emaettevõtja nimetas kas või ühe juhatuse liikme. Kohtupraktikast tuleneb, et ainsate asjassepuutuvate asjaoludena tuleb kindlaks määrata, kas nimetatud isik oli pädev tütarettevõtja tegevust juhtima ja kas ta oli samal ajal kontserni muude äriühingute juhatuse liige, mis aga Dimon Inc-i poolt nimetatud isikute puhul nii ei olnud.

115 Kolmandaks meenutab Alliance One perekond R. rolli. Nimelt vastupidi sellele, mida väidab komisjon, juhtis V. R., kes oli perekonnast, kellele varem kuulus Reditab, selle äriühingu tegevust ajal, mil Dimon Inc. selle omandas, ning ta jätkas seda juhtimist kõigepealt ostudirektorina ja hiljem juhatuse liikmena.

116 Neljandaks meenutab Alliance One, et B. oli juhatuse liige juba enne seda, kui Dimon Inc. äriühingu omandas ja puuduvad mis tahes tõendid muude sidemete kohta tema ja Dimon Inc-i vahel. Asjaolu, et B. oli kartelliga seotud, nagu väidab komisjon, ei viita kuidagi seostele emaettevõtjaga ega tõenda, et emaettevõtja võttis konkurentsivastasest tegevusest osa või oli sellest teadlik.

117 Viiendaks heidab ta komisjonile ette, et ta ei võtnud arvesse asjaolu, et Dimon Italia juhtkond ja ostutegevuse personal ning Dimon Inc. või kontserni Dimon muude äriühingute juhtkonnad ei koosnenud samadest isikutest.

118 Lõpuks, mis puudutab vaidlustatud otsuses mainitud dokumente, mis viitasid Dimon Italia ja ülejäänud kontserni Dimon vahelisele väidetavale suhtlusele, siis märgib

Alliance One esiteks, et nendest dokumentidest ei piisa, et omistada Dimon Inc.-ile vastutus tema tütarettevõtja tegevuse eest, kuna need ei puuduta Dimon Italia kaubanduspoliitikat.

119 Täpsemalt väidab Alliance One, et dokumendid APTI koosoleku kohta on väga üldist laadi ega anna teavet Dimon Italia kaubanduspoliitika teemal. C. poolt S-ile 12. veebruaril 2002 saadetud kirjast nähtub ainult, et Dimon Italia tegutses siseriiklikul toortubaka turul sõltumatu üksusena. Kuna tegemist on uue vastuväitega, mis on seetõttu vastuvõetamatu, vaidleb Alliance One S-ile B. poolt 10. mail 2001 saadetud kirja osas vastu tõlgendusele, mille komisjon enda kaitseks sellele andis, st et viimase arvates tõendas see, et Dimon Inc. oli kartellist teadlik. Lisaks ei selgita ega tõenda see dokument kuidagi komisjoni etteheiteid, mille kohaselt oli S. kartellist teadlik. See argument on ka täiesti põhjendamatu, sest sellest dokumendist nähtub, et see puudutab töödeldud tubaka müüki, mitte toortubaka ostu, ning selle koosoleku peamine eesmärk, mille kohta selles dokumendis ettepanek tehti, oli pidada aru ühe tubakat tootva kliendi teemal. Mis puudutab dokumente, mis peaksid kinnitama komisjoni teesi, et Dimon Italia koostas kontserni Dimon teiste äriühingute jaoks pidevalt aruandeid lõikuse kohta, siis vaidleb Alliance One vastu järeldusele, mille komisjon sellest teeb, kuna see põhineb alusetul eeldusel. Lisaks ei saa need dokumendid toetada järeldust, et Dimon Italia oli oma ostupoliitika määratlemisel Dimon Inc-i mõju all, sest need dokumendid käsitlevad erinevat turgu, töödeldud tubaka müügi turgu, ning need annavad teavet ainult müügi ja Itaalia üldise majandusolukorra kohta, ilma mis tahes viideteta varustajatele, hindadele või kokkulepetele konkurentidega. Liiatigi ei mainitud nendes kordagi Dimon Italia toortubaka ostupoliitikat. Alliance One väidab, et kui vaidlustatud otsuses viitab komisjon dokumentidele 2892–2893 kui täiendavale tõendile emaettevõtja ja tütarettevõtja omavahelise suhtlemise kohta, siis kostja vastuses viitab ta esimest korda ka dokumentidele 2894–2902. Kuna need dokumendid koostati seoses Dimon Italia ja Transcatabi võimaliku ühinemisega, ei tõenda need, et Dimon Inc. sekkus Dimon Italia „juhtimisse" ja et viimase kaubanduspoliitika määrati

kindlaks kontserni tasemel. Mis puudutab kirja, milles Dimon Inc. andis hinnangu Dimon Italia tegevusele ja millele oli lisatud N. aruanne, siis oli see tegelikult ainult ühe presidendi ametiaja lõppedes koostatud „testament", milles kirjeldati Dimon Italia üldist olukorda. Lõpuks, mis puudutab B. kirja S-ile, milles käsitleti juhatuse igaaastast koosolekut, siis väidab Alliance One, et see näitab äriühingu üldist olukorda, nagu seda presenteeriti juhatuse aastakoosolekul, ning et see ei tõenda üldse, et Dimon Inc. sai Dimon Italialt tavaliselt „üksikasjalikku teavet".

120 Lõpuks vaidleb Alliance One vastu järeldusele, mille komisjon teeb kahest uuest dokumendist, mis on lisatud tema kostja vastusele, nimelt, et S. oli „väga kõrge juht Dimoni äriühingute hierarhia tipus" ja et Alliance One üritas tema rolli tähtsust vähendada. Tema hinnangul kinnitasid need dokumendid ainult seda, et S. vastutas töödeldud tubaka müügi koordineerimise eest Euroopas.

121 Lõpuks nähtub nendest dokumentidest, et Dimon Italia oli oma kaubanduspoliitika määratlemisel sõltumatu ja et ainus teave, mida ta kontsernile edastas, oli üldine või puudutas ainult küsimusi, mis ei olnud seotud tema kaubanduspoliitikaga.

122 Alliance One leiab kokkuvõttes, et ta on tõendanud, et dokumendid, millele komisjon tugines, et tuvastada SCC ja Dimon Inc-i vastutus, ei tõenda, et need kaks äriühingut olid võimelised mõjutama või mõjutasid vastavalt Transcatabi ja Dimon Italia tegevust. Need dokumendid ei toeta isegi järeldust, et need äriühingud omavahel otseselt suhtlesid.

123 Ta on seisukohal, et dokumendid, millele komisjon viitab, on üldist laadi ega tõenda, et emaettevõtjad olid asjassepuutuva kartelli olemasolust teadlikud. Komisjon ei ole tegelikult esitanud ühtegi dokumenti, millest nähtuks, et SCC või Dimon Inc. andsid oma Itaalia tütarettevõtjatele juhiseid või et nad nõudsid või said teavet nende ostupoliitika kohta.

124 Komisjon nõuab, et esimese väite käesolev osa tagasi lükataks.

b) Üldkohtu hinnang

125 Kõigepealt tuleb meenutada, et nagu on märgitud juba eespool punktides 86 ja 87, võib komisjon juhul, kui emaettevõtja esindab tütarettevõtja kogu kapitali, eeldada, et emaettevõtja mõjutab otsustavalt tütarettevõtja tegevust, ilma et ta peaks täiendavalt tõendama, et emaettevõtja ka tegelikult sellist mõju avaldas või et ta oli teadlik rikkumisest või tütarettevõtja osalusest rikkumises. See on aga ümberlükatav eeldus, mida saab vastupidist kinnitavate tõenditega ümber lükata. Seega peab emaettevõtja, keda komisjon peab tütarettevõtjale määratud trahvi maksmise eest solidaarselt vastutavaks, nimetatud eelduse ümber lükkama tõendite abil, millest nähtub, et tema tütarettevõtja määrab sõltumatult kindlaks selle, kuidas ta turul tegutseb, ja et need kaks äriühingut ei moodusta üht majandusüksust. Vastasel juhul tõendab kontrolli asjaolu, et kogu kapitali esindamisest tulenevat eeldust ümber ei lükatud (vt selle kohta eespool punktis 80 viidatud kohtuotsus Akzo Nobel jt *vs.* komisjon, punktid 60–62 ja seal viidatud kohtupraktika; Üldkohtu 30. septembri 2009. aasta otsus kohtuasjas T-175/05: Akzo Nobel jt *vs.* komisjon, kohtulahendite kogumikus ei avaldata, punkt 93).

126 Selleks et hinnata, kas tütarettevõtja määrab sõltumatult kindlaks selle, kuidas ta turul tegutseb, tuleb arvesse võtta kogu asjakohast teavet majanduslike, organisatsiooniliste ja õiguslike sidemete kohta, mis seda tütarettevõtjat ja emaettevõtjat seovad ja mis võivad igas asjas olla erinevad (vt selle kohta eespool punktis 80 viidatud Euroopa Kohtu 10. septembri 2009. aasta kohtuotsus Akzo Nobel jt *vs.* komisjon, punkt 74, ja 1. juuli 2010. aasta otsus kohtuasjas C-407/08 P: Knauf Gips *vs.* komisjon, EKL 2010, lk I-3675, punkt 100).

127 Käesolevas asjas tuleb seega kontrollida, kas komisjon on teinud hindamisvea, sest ta tuvastas, et argumendid ja tõendid, mis esitati selleks, et tõendada Transcatabi ja Dimon Italia sõltumatust oma kaubanduspoliitika elluviimisel, ei saanud tõendada, et need tütarettevõtjad tegutsesid oma emaettevõtjatest sõltumatult ja et nad ei moodustanud viimastega üht majandusüksust.

128 Vaidlustatud otsuse põhjendustes 335–346 keskendub komisjon SCC ja Dimon Inc-i poolt vastuväiteteatise vastuses esitatud nende argumentide ja tõendite analüüsimisele, millega tahetakse tõendada, et nad ei avaldanud otsustavat mõju oma tütarettevõtjate kaubanduspoliitikale. Täpsemalt uurib ta põhjendustes 335–340 ja lükkab tagasi üldsõnalised argumendid, mille SCC ja Dimon Inc. tuletavad asjaolust, et nende tütarettevõtjate kohalik juhtkond oli täiesti sõltumatu. Edasi uurib komisjon vaidlustatud otsuse põhjendustes 341–346 ja lükkab tagasi SCC ja Dimon Inc-i poolt selle eelduse ümberlükkamiseks esitatud konkreetsemad argumendid.

Üldised asjaolud, millele viidati eelduse ümberlükkamiseks

129 Esiteks väidab Alliance One, et kontsernidel SCC ja Dimon Inc. oli väga detsentraliseeritud struktuur, mida iseloomustasid täiesti sõltumatud kohalikud juhtkonnad,

millele oli delegeeritud kõigi ülesannete täitmise õigus, arvestades ka iga liikmesriigi toortubakaturu eripära. Nimelt oli tubakatootjatel vaja luua klientidega, st töötlejatega isiklik suhe, mis muutis tegelikkuses emaettevõtja otsustava mõju avaldamise kokkusobimatuks turu vajadustega.

130 Nagu komisjon vaidlustatud otsuse põhjenduses 338 õigesti märkis, ei tõenda iseenesest asjaolu, et tütarettevõtjal on oma kohapealne juhatus ja oma vahendid, et ta otsustab oma tegevuse üle turul emaettevõtjatest sõltumatult. See, et igapäevase tegevuse juhtimine antakse 100 % osalusega tütarettevõtja kohalikule juhtkonnale, on tegelikult täiesti tavapärane käitumine ja sellega ei saa järelikult tõendada tütarettevõtjate reaalset sõltumatust. Sama kehtib ka argumendi kohta, et SCC ja Dimon Inc. tegutsevad umbes kümnes riigis.

131 Lisaks tuleb märkida, nagu teeb ka komisjon, et SCC ja Dimon Inc. asusid vertikaalselt integreeritud kontsernide hierarhia tipus, kus tütarettevõtjate keskseks tegevuseks oli toortubaka ostmine ja emaettevõtjad tegelesid töödeldud tubaka turustamisega, mis tõendab veelgi enam, et Dimon Italia ja Transcatab moodustasid oma vastavate emaettevõtjatega ühe majandusüksuse (vt selle kohta analoogia alusel Üldkohtu 10. märtsi 1992. aasta otsus kohtuasjas T-11/89: Shell *vs.* komisjon, EKL 1992, lk II-757, punkt 312). Mingit järeldust ei saa teha asjaolust, et emaettevõtjad tegutsesid erinevatel turgudel ja et neil ei olnud klientidega varustaja sidemeid. Ülesannete ärajagamine tütar- ja emaettevõtjate vahel on vertikaalselt integreeritud kontsernis tavapärane praktika, mille abil ei saa ümber lükata eeldust, et SCC ja Dimon Inc. avaldasid tegelikult otsustavat mõju vastavalt Transcatabi ja Dimon Italia tegevusele. Mis puudutab veel argumenti, et Dimon Italia ei müünud kogu oma toodangut kontserni Dimon teistele äriühingutele, siis piisab, kui märkida, et kuna repliigis esitatud tabelist nähtub, et ajavahemikul 1995–2000 moodustas kontsernisisene müük tema kogumüügist 20–30 %, ei ole see teave vastuolus sellega, mille komisjon tõi

välja vaidlustatud otsuse põhjenduses 340, st et asjassepuutuvad kontsernid „ostsid ja turustasid sageli Itaalia tütarettevõtjate poolt ostetud tubakat".

132 Mis puudutab argumenti, et ükski kohtulahend ei kehtesta pooltele nõuet, et nad peavad tõendama oma kontserni eripära, mis õigustab nende tütarettevõtja sõltumatust, siis piisab, kui märkida esiteks, et kõikides lahendites, millele Alliance One viitas, tuvastati emaettevõtja vastutus ning need ei käsitlenud eelduse ümberlükkamist. Teiseks, kuigi vaidlustatud otsuse põhjenduses 339 kinnitas komisjon, et SCC ja Dimon Inc. ei olnud tõendanud oma kontserni eripära, ei olnud komisjon ka nõudnud, et seda tehtaks. Nimelt asus komisjon pärast SCC ja Dimon Inc-i üldiste argumentide analüüsimist ainult seisukohale, et nad olid esitanud tõendeid, mis ei saanud tõendada nende kontsernide erilist olukorda, st eripärast olukorda, mis erines tavapärasest – kuna eeldus põhineb just deduktiivsel arutluskäigul, mis põhineb kogemustel –, mis oleks lubanud asuda seisukohale, et Itaalia tütarettevõtjate tegevus ei sõltu nende emaettevõtjate mõjust. Sellest aspektist ei saa seda eripära õigustada ainult Itaalia toortubakaturu omapäraga.

Konkreetsed asjaolud, millele viidati eelduse ümberlükkamiseks

133 Alliance One viitab ka konkreetsetele argumentidele, mis puudutavad esiteks SCC ja Transcatabi suhet ja teiseks Dimon Inc-i ja Dimon Italia suhet ning mis tema sõnul tõendavad, et SCC ega Dimon Inc. ei avaldanud oma Itaalia tütarettevõtjatele otsustavat mõju.

– SCC ja Transcatabi suhe

134 Esiteks märgib Alliance One, et Transcatabi juhatus koosnes peamiselt Itaalia raamatupidajatest ja et ühelgi neist ei olnud mingit otsest või kaudset sidet SCC-ga ning et viimane piirdus formaalsusega nimetada ametisse need isikud, kelle oli välja valinud Transcatabi peadirektor, kes oli samuti SCC-st täiesti sõltumatu.

135 Teiseks toonitab ta, et alates 4. augustist 1994, st enne, kui SCC omandas täieliku kontrolli Transcatabi üle, otsustas Transcatabi kaubanduspoliitika ja üldisemalt „tegevuse" üle tegevdirektor (*presidente del consiglio di amministrazione e amministratore delegato*), kellele selle äriühingu juhatus oli andnud põhikirja artiklis 19 loetletud kõik talle kuuluvad volitused. Sisuliselt on Alliance One seisukohal, et asjaolu, et rikkumise toimepanemise ajal ametis olnud peadirektor nimetati ametisse enne seda, kui SCC Transcatabi omandas, annab tunnistust – arvestades peamiselt peadirektori suurt pädevust – sellest, et SCC ei mõjutanud üheli hetkel oma Itaalia tütarettevõtja tegevust.

136 Tuleb märkida, et komisjon uuris seda argumenti, mis vastab peaaegu sõna-sõnalt SCC poolt vastuväiteteatise vastuses esitatule, eelkõige vaidlustatud otsuse põhjendustes 341 ja 342. Ta täpsustas esiteks, et enne seda, kui SCC Transcatabi kapitalis kogu osaluse omandas, kontrollis ta juba seda äriühingut koos oma Itaalia partneritega ja asjaolu, et pärast kontrolli omandamist ei teinud ta juhatuses mingeid muudatusi, ei saa seega vaadelda tõendina selle kohta, et ta ei mõjutanud otsustavalt tütarettevõtjat pärast seda, kui ta kogu kapitali esindama hakkas. Komisjon märgib teiseks, et tegevuspädevuse delegeerimine Transcatabi peadirektorile – keda vastupidiste

tõendite puudumisel võib mõistlikult pidada SCC nimetatud isikuks – ei takistanud teisi juhatuse liikmeid täitmast muid juhtivkohti ja tegelemast juhtfunktsioonidega.

137 Kuid tuleb märkida, et komisjon pidas SCC selgituste puudumisel õigesti oluliseks asjaolu, et SCC, kellele kuulus ainuaktsionäriks saades täielik pädevus juhatus osaliselt või tervikuna välja vahetada, ei astunud selleks mingeid samme. Sellest tuleneb, et juhatuse liikmete, eriti J. ametikohale jäämist saab pidada vaid SCC kui Transcatabi ainuaktsionäri otsuseks. Lisaks ei ole SCC ja Transcatabi ühe majandusüksuse moodustamise hindamisel mingit tähtsust juhatuse liikmete rahvusel või identiteedil.

138 Lisaks võib asjaolu, et ühel ainsal isikul, st peadirektoril on suured volitused, mille talle on andnud juhatus, vastupidi anda tunnistust emaettevõtja tahtest lihtsustada kontrolli oma tütarettevõtja üle, täpsemalt jättes juhatuse ülesandeks vähetähtsate toimingute tegemise ja andes kõik volitused ühele „usaldusisikule". Nimelt ei ole usutav, nagu see on Transcatabi puhul, et rahvusvaheline äriühing annab üle kõik volitused, mis on seotud siseriiklikul turul tegutseva tütarettevõtjaga – või lausa aktsepteerib täieliku kontrolli omandamisele eelnenud varasemat volituste üleandmist, nagu tundub väitvat Alliance One – ühele füüsilisele isikule, kes täiesti sõltumatult tegutsedes ja olemata väidetavalt aktsionäride poolt nimetamata, valib omakorda juhatuse liikmed, võimaldamata mis tahes muul isikul äriühingu juhtimist mõjutada, ja kes *de facto* ei anna oma tegevusest aru mitte kellelegi, kui uskuda Alliance One'i väidetut.

139 Seega, arvestades ka asjaolu, et tütarettevõtja peadirektorile tegutsemiseks volituste andmine ei ole ebatavaline, ei saa see argument ümber lükata eeldust, et emaettevõtja teostas kontrolli Transcatabi üle.

140 Lisaks, hinnates teatud tõendeid, mille SCC oli esitanud vastuväiteteatise vastuses, võttis komisjon SCC argumentide usutavuse kontrollimiseks õigesti arvesse selliseid dokumente nagu need, millele on viidatud vaidlustatud otsuse põhjenduses 342 ja millest tuleneb, et vähemalt veel üks juhatuse liige S. M. oli äriühingu asepresident ajal, mil J. oli peadirektor, ja et ta korraldas äriühingu kõigi teenistuste juhtidega igapäevaseid koosolekuid, et arutada äriühingu strateegiat ning anda mitmetes küsimustes juhiseid. Alliance One'i väide, et need dokumendid pärinevad rikkumisele eelnenud ajast, ei ole tulemuslik. Nimelt tuleb märkida, et komisjon kasutas neid dokumente selleks, et hinnata, kui usutav on SCC poolt vastuväiteteatise vastuses ja Alliance One'i menetlusdokumentides esitatud argument, et peadirektorile tegutsemisvolituste andmise tõttu ei mõjutanud ükski muu isik äriühingu juhtimist. Kuna need dokumendid tõendavad, et ajal, mil tegutsemisvolitused olid juba antud J-ile, oli äriühingu kaubanduspoliitika juhtimisel oluline roll Transcatabi ühel teisel juhatuse liikmel S. M-il, ei ole tähtsust sellel, et need käsitlesid rikkumisele eelnenud perioodi.

– Dimon Inc-i ja Dimon Italia suhe

141 Mis puudutab Dimon Inc-i ja Dimon Italia vahelist suhet, siis on Alliance One esiteks seisukohal, et kui Dimon Inc. omandas kontrolli oma Itaalia tütarettevõtja üle, ei nimetanud ta ühtegi viimase juhatuse liiget, välja arvatud kaks isikut, kes täitsid ülesandeid, mis olid peamiselt seotud finantsküsimustega, ja kellel ei olnud mingit seost äriühingu ostupoliitikaga. Ta kinnitab teiseks, et kahe äriühingu personal, eriti direktorid, ostutegevuse personal või ka Dimon Italia või kontserni Dimon mõne muu äriühingu juhatuse liikmed ei olnud üldse samad isikud. Ta toonitab lõpuks, et ükski Dimon Inc-i keskne üksus ei juhtinud tema tütarettevõtjate ostustrateegiat.

Kõik need asjaolud viitavad sellele, et ta ei avaldanud oma Itaalia tütarettevõtjale otsustavat mõju.

142 Komisjon vaidles vaidlustatud otsuse põhjenduses 341 õigesti vastu Dimon Inc-i argumendile, et viimane kontrollis Dimon Italiat juba enne kogu kapitaliosaluse omandamist. Asjaolu, et Dimon Inc. pärast kontrolli omandamist Dimon Italia juhtkonda ei muutnud, ei saa seega pidada tõendiks selle kohta, et Dimon Inc. ei avaldanud mingit mõju oma Itaalia tütarettevõtja juhtidele pärast selle kogu kapitaliosaluse omandamist.

143 Samas vaidlustatud otsuse põhjenduses 341 märgib komisjon lõpuks ka, et „samuti nähtub [Dimon Inc-i] vastusest vastuväiteteatisele, et pärast 1995. aastat koosnes juhatus ainult kontserni Dimon esindajatest ja et üks neist, [B.] oli määratud tegelema ainult ettevõtja igapäevase tegevuse juhtimisega". Lisaks nähtub toimikust, et isegi pärast F. R-i nimetamist Dimon Italia juhatusse võttis B. äriühingu juhtimisest osa kõigis küsimustes, sealhulgas toortubaka ostulepingute sõlmimisest.

144 Nagu toonitab ka komisjon kostja vastuses, piisab juba sellest asjaolust üksi, et tõendada, tuginemata isegi asjassepuutuvale eeldusele, et Dimon Inc. teostas kontrolli Dimon Italia üle. Lisaks, erinevalt sellest, mida teeb Dimon Italia vastuses vastuväiteteatisele, ei tundu, et Alliance One vaidleks vastu asjaolule, et pärast ainukontrolli omandamist nimetas Dimon Inc. Dimon Italia juhatuse liikmed.

145 Mis puudutab argumenti juhatuse liikmete stabiilsuse ja kohaliku turu olude tundmise kohta, siis tuleb viidata eespool punktis 130 esitatud kaalutlusele. Täpsemalt, täiesti asjakohatu on etteheide, et „kõik Itaalias toortubaka ostmisega seotud ülesanded

ja kogu vastutus oli delegeeritud Dimon Italia kohalikule juhtkonnale". Isegi kui see väide on tõene, ei näita Alliance One'i viidatud asjaolu kuidagi, et Dimon Inc. ei saanud Dimon Italia kaubandustegevust otsustavalt mõjutada või et ta seda tegelikult ei teinud, eriti mis puudutab Itaalia turul Dimon Italia muud tegevust kui toortubaka ostmine. Sama kehtib argumendi kohta, et Dimon Italia direktorid ja ostutegevuse personal ning Dimon Inc. või kontserni Dimon muude äriühingute direktorid ei olnud samad isikud.

Tõendid, mida komisjon kasutas väidetavalt selleks, et tuvastada Transcatabi ja Dimon Italia sõltuvus

146 Alliance One kritiseerib vaidlustatud otsuse põhjendusi 343–346 ja asub seisukohale, et dokumendid, millele komisjon käesolevas asjas tugineb, on asjassepuutumatud.

147 Ta järeldab esiteks, et need dokumendid ei tõenda, et emaettevõtjad said Transcatabi ja Dimon Italia tegevust mõjutada või et nad tegelikult seda tegid, ja teiseks, et tegemist on üldiste dokumentidega, mis ei tõenda, et emaettevõtjad olid kartellist teadlikud.

148 Seega, nagu juba märgitud eespool punktis 125, võib juhul, kui emaettevõtja esindab 100 % tütarettevõtja kapitali, komisjon eeldada, et emaettevõtja mõjutab otsustavalt tütarettevõtja tegevust, ilma et ta peaks täiendavalt tõendama, et emaettevõtja ka tegelikult sellist mõju avaldas või et ta oli teadlik rikkumisest või tütarettevõtja osalusest rikkumises.

149 Vastupidi sellele, mida väidab Alliance One, ei olnud vaidlustatud otsuse viidatud põhjendustes mainitud dokumentide eesmärk tõendada, et emaettevõtjad said oma Itaalia tütarettevõtjate tegevust mõjutada või et nad tegelikult oma Itaalia tütarettevõtjate tegevust mõjutasid, ega veelgi vähem tõendada seda, et emaettevõtjad olid kartellist teadlikud. Vastupidi, komisjon mainis vaid mõnda haldusmenetluse toimikus olnud dokumenti, et tõendada, milline on SCC ja Dimon Inc-i poolt vastuväiteteatise vastuses esitatud nende argumentide ja tõendite usutavuse määr, millega nad soovisid ümber lükata eeldust, et nad mõjutasid otsustavat oma tütarettevõtjaid.

150 Selles küsimuses tuleb märkida, et komisjon ei ole teinud viga, tuginedes vaidlustatud otsuse nendes põhjendustes tõenditele, millega taheti näidata, et ema- ja tütarettevõtja vahel „peeti sidet".

151 Nimelt tuleneb toimikust, et mitu tõendit viitavad sellele, et toimus selline sidepidamine.

152 Esiteks, mis puudutab Transcatabi ja SCC vahelist suhtlemist, siis viitas komisjon vaidlustatud otsuse põhjendus 344 ja joonealuses märkuses nr 281 õigesti dokumentidele, mis leiti J. büroost ja mis viitasid sellele, et Transcatabi tegevus loeti SCTC tegevuseks, Transcatabi mainiti SCC kontserni kuuluvana või kui TCTC äriühinguna ja et neid analüüsiti kontserni tegevuse raames, mis hõlmas kontserni SCC müüki sigaretitootjatele. Asjaolu, et neid dokumente ei mainitud vastuväiteteatises, ei oma mingit tähtsust, sest nende eesmärk oli ainult vastu vaielda argumendile, et emaettevõtja ja tütarettevõtja vahel ei toimunud mingit suhtlemist. Mis puudutab Alliance One'i argumenti, et nendes dokumentides sisalduvat teavet pidi SCC kasutama selleks, et konsolideerida Transcatabi majandustulemused, siis piisab, kui märkida, nagu

tegi komisjon, et asjassepuutuvad dokumendid ei ole raamatupidamisdokumendid kontserni majandusaastaaruande koostamiseks, vaid kaubandustegevust puudutavad dokumendid, mille eesmärk ei ole kindlasti võimaldada SCC-l konsolideerida Transcatabi tulemusi.

153 Teiseks, mis puudutab Dimon Italia ja Dimon Inc-i vahelist suhtlemist, siis viitas komisjon vaidlustatud otsuse põhjenduses 345 ja joonealustes märkustes nr 282 ja nr 283 õigesti pidevatele lõikusaruannetele, mis andsid teavet Dimon Italia Itaalia tulemuste kohta ja mis olid adresseeritud kontserni Dimon äriühingutele, kes sõlmisid Dimon Italiaga ostutehinguid, ning muudele dokumentidele, millest nähtus Dimon Internationali ja kontserni Dimon muude äriühingute otsene sekkumine Dimon Italia tegevusse.

154 Esiteks, „lõikusaruannete" ja Dimoni poolt 2000. aasta jaanuaris koostatud „Itaalia profiili" kohta (vt vaidlustatud otsuse joonealune märkus nr 282) tuleb märkida, et komisjon asus õigesti seisukohale – arvestades, et peamiselt tehti ostutehingud kontsernisiseselt (vaidlustatud otsuse põhjendus 340) –, et need dokumendid olid koostatud kontserni Dimon äriühingute jaoks, kes neid ostutehinguid teostasid. Isegi kui Alliance One'i kinnitus, et need dokumendid saadeti Dimoni kontserni mittekuuluvatele klientidele, on õige, ei märgi ta siiski, kellele need dokumendid saadeti, arvestades eriti, et need aruanded sisaldasid üksikasjalikku teavet toortubaka ostu kohta ja konfidentsiaalset teavet Dimon Italia strateegia ja tulemuste kohta.

155 Teiseks, Dimon Internationali koostatud dokumendi kohta, milles võrreldi Dimon Italia ja Transcatabi tehnilisi vahendeid (vt vaidlustatud otsuse joonealune märkus nr 283), tuleb märkida, et olenemata selle dokumendi sisust, mis puudutas Transcatabi ja Dimoni ühisettevõtet Itaalias, nähtub sellest, et strateegilised küsimused, mis mõjutavad Dimon Italia kaubanduspoliitikat, otsustati kontserni tasemel. Seega võeti seda õigesti arvesse, et Dimon Inc-i argumendile vastuvaidlemisel kindlaks teha, kas Dimon Italia ja Dimon Inc-i vahel peeti sidet või mitte, nagu väidab Alliance One, et seejärel tuvastada, et Dimon Inc. mõjutas otsustavalt Dimon Italia kaubanduspoliitikat.

156 Kolmandaks, äriühingu endise presidendi N. aruande osas „The Present and Future of Dimon Italia" tuleb märkida, et see puudutab muu hulgas tootjatega sõlmitud ostutehingute kulusid ja ostetu kvaliteeti, äriühingu nõrku külgi ja tehnilisi vahendeid, vajadust võtta tööle uus tehasedirektor ja muuta see tehas „parimalt töötavaks Dimoni tehaseks Lõuna-Ameerikas või Aafrikas", ostudega tegeleva üksuse töötajate professionaalseid võimeid ja juhtimisstruktuuri. Nagu on märgitud vaidlustatud otsuse joonealuses märkuses nr 283, tõendab see aruanne, mis saadeti Dimon Internationalile ja mis oli adresseeritud kontserni Dimon kõige kõrgematele juhtidele, et kontserni tasemel anti üksikasjalikku teavet Itaalia tütarettevõtja ja tema kaubanduspoliitika kohta. Tuleb ka märkida, et selle aruande leheküljel 4 kurdab N. „Dimon Internationali uute üleliigsete nõudmiste üle aruandluse alal [tütarettevõtja] tegevusalade kõigi aspektide suhtes". Samal leheküljel on märgitud, et kuigi B. on kliendisuhete alal üks parimaid isikuid Euroopas, on äriühingu see eelis „aina rohkem kaotanud tähtsust, kuna Dimon Ühendkuningriigi korraldus tugevdab oma kontrolli kõigi kontserni äriühingute müügi alal". Lisaks, aruande kaaskirjas on märgitud, et küsimused, mis Dimon Italia tasemel praegu üleval on, saab lahendada selle juhtkond „Dimon Internationali kontrolli all" ja et tehakse ettepanek „lubada Dimon Italia juhtidel jätkata äriühingu ümberkorraldamist". Alliance One'i viidatud asjaolu, et selle aruande koostas Dimon Italia president, et esitada kokkuvõte oma tegevusest tema ametiaja jooksul, ei muuda järeldust, et isegi selle sisu arvestades annab see tunnistust Dimon Italia ja tema emaettevõtja vahelisest „sidepidamisest".

157 Neljandaks, mis puudutab Dimon Italia ja S. vahelist teabevahetust, siis tuleb märkida, nagu täpsustab õigesti komisjon vaidlustatud otsuse joonealuses märkuses nr 283, et toimikust tuleneb, et see teabevahetus puudutas detailset teavet Dimon Italia tegevuse kohta ja juhiseid, mida viimane sai oma teatud kaubandustegevuse elluviimiseks.

158 Selle kohta tuleb kõigepealt märkida, et mis puudutab S. rolli kontsernis Dimon, siis ei lähe vaidlustatud otsus kaugemale sellest, mida Alliance One ise kinnitab, märkides, et ta vastutas töödeldud tubaka müügi koordineerimise eest Euroopas. Samuti tuleneb toimikust, et S. roll kontsernis oli „Euroopa regiooni tegevdirektor" (vt näiteks Dimoni poolt 2000. aasta jaanuaris koostatud „Itaalia profiil") ja et selles ametis oli ta kontserni Dimon peamiste juhtide seas. Samuti nähtub kirjast, mille talle saatis Dimon Italia president B., et S. pidi kohtuma Deltafina presidendiga, et arutada temaga „tulevikuperspektiive".

159 Kuigi on tõsi, et S. oli formaalselt ainult kontserni Dimon ühe äriühingu töötaja, nagu väidab Alliance One, olid tema töökohustused ja vastutus kontsernis Dimon siiski väga kõrgetasemelised, eriti kuna need olid seotud kontserni ühe peamise tegevusalaga ja hõlmasid kogu Euroopat.

160 Asjaolu, et S-i – võttes arvesse tema rolli kontsernis – teavitati otse ja isiklikult Dimon Italia tegevusest, saab ainult kinnitada, et selle äriühingu ja tema emaettevõtja vahel olid tugevad sidemed.

161 Esiteks, mis puudutab B. poolt S-ile saadetud kirja, milles viidati juhatuse aastakoosolekule, siis tuleb asuda seisukohale, et vastupidi Alliance One'i väidetule ei käsitle see dokument ilmselgelt Dimon Italia majandustulemuste kajastamist või konsolideerimist, vaid sisaldab strateegilist teavet tema tegevuse ning positsiooni kohta võrreldes tema konkurentidega.

162 Teiseks, dokumendi osas, mille sisuks on Power pointi esitlus APTI koosolekuks, mille samuti saatis B. S-ile, piisab, kui märkida, et vastupidi Alliance One'i väidetule nähtub sellest dokumendist, et nimetatud koosolekul arutati hindasid (vt selle kohta vaidlustatud otsuse põhjendus 213). Lisaks, B. teavitas kaaskirjas S-i koosoleku tulemustest, viidates ka ühele koosolekule, mis selles küsimuses toimus M. M-i, Deltafina ja S-i osalusel.

163 Kolmandaks, C. poolt S-ile ja B-le saadetud kirja kohta tuleb märkida, et tõendades seega seost ostu ja müügi vahel, nähtub sellest, et

„[Dimon Italia] uus ostustrateegia nõuab Dimoni Euroopa tegevjuhtkonna toetust ja osalust, sest sellel võib olla oluline mõju meie müügitegevusele".

164 Lõpuks, mis puudutab R. B. poolt G. S-ile 10. mail 2001 saadetud kirja (vt ka vaidlustatud otsuse põhjendus 209), tuleb asuda seisukohale, et sellest nähtub, et G. S. sai detailset teavet Dimon Italia kaubanduspoliitika kohta, eriti ostutegevuse kohta, sealhulgas kartelli puudutavates küsimustes.

– Nende tõendite tõlgendamine, millega võib kohtupraktikat arvestades eelduse ümber lükata

165 Alliance One väidab, et eespool punktis 80 viidatud 10. septembri 2009. aasta kohtuotsuses Akzo Nobel jt *vs.* komisjon selgitati „nende tõendite või argumentide laadi, mida emaettevõtja peab esitama selleks, et eeldus ümber lükata". Ta toob esile kahte liiki tegureid, millest esimene puudutab tütarettevõtja tegevust turul ja teine majanduslikke, organisatsioonilisi ja õiguslikke sidemeid tütarettevõtja ja emaettevõtja vahel ning järeldab, et esimest liiki tegurite osas ei ole vastu vaieldud, et SCC ja Dimon Inc. on tõendanud, et nende tütarettevõtjad tegutsesid turul sõltumatult.

166 Piisab, kui märkida, et ainsad asjassepuutuvad tegurid, mida eespool punktis 80 viidatud 10. septembri 2009. aasta kohtuotsuses Akzo Nobel jt *vs.* komisjon mainitakse, on ema- ja tütarettevõtjat ühendavad „majanduslikud, organisatsioonilised ja õiguslikud sidemed" (vt eespool punkt 126).

167 Alliance One'i välja pakutud tõlgendus tegurite kohta, mis vastavalt Üldkohtu 14. mai 1998. aasta otsusele liidetud kohtuasjades T-339/94-T-342/94: Metsä-Serla jt *vs.* komisjon (EKL 1998, lk II-1727), Euroopa Kohtu 2. oktoobri 2003. aasta otsusele kohtuasjas C-196/99 P: Aristrain *vs.* komisjon (EKL 2003, lk I-11005) ja eespool punktis 80 viidatud kohtuotsusele Dansk Rørindustri jt *vs.* komisjon neid sidemeid iseloomustavad, tuleb tagasi lükata. Tema hinnangul tuleneb nendest kohtuotsustest, et mis tahes majanduslikust, organisatsioonilisest ja õiguslikust sidemest ei piisa, et järeldada, et emaettevõtja on tütarettevõtja tegevuse eest vastutav – selle järelduse saab teha ainult selliste sidemete esinemisel, mis tõenäoliselt seovad tütarettevõtja tegevuse emaettevõtja juhistega.

168 Esiteks, mis puudutab eespool punktis 167 viidatud kohtuotsusest Metsä-Serla jt *vs.* komisjon võetud lõiku, siis tuleb meenutada, et selles asjas oli tegemist liiduga, mis juba oma vormilt ei olnud tütarettevõtja ega saanud ka kuuluda mõnda ettevõttesse,

nii nagu tal ei saanud olla ka kaubanduspoliitikat (vt täpsemalt selle liidu ja tema liikmete õigusliku suhte kohta Üldkohtu 14. mai 1998. aasta otsus kohtuasjas T-338/94: Finnboard *vs.* komisjon, EKL 1998, lk II-1617, punktid 271–281). Teiseks, mis puudutab eespool punktis 80 viidatud kohtuotsusest Dansk Rørindustri *vs.* komisjon ja eespool punktis 167 viidatud kohtuotsusest Aristrain *vs.* komisjon võetud lõike, siis tuleb märkida, et need ei käsitle emaettevõtja vastutuse tuvastamise problemaatikat. Nimelt puudutab kohtuasi, milles tehti eespool punktis 80 viidatud kohtuotsus Dansk Rørindustri *vs.* komisjon, äriühingute Henss ja Isoplus vastutust, kellel ei olnud ühist emaettevõtjat (vt selle kohta Üldkohtu 20. märtsi 2002. aasta otsus kohtuasjas T-9/99: HFB jt *vs.* komisjon, EKL 2002, lk II-1487, punktid 55–61). Samuti ei olnud Euroopa Kohus kohtuasjas, milles tehti eespool punktis 167 viidatud kohtuotsus Aristrain *vs.* komisjon, nõus sellega, et tütarettevõtja tegevus pannakse süüks sama kontserni teisele tütarettevõtjale, keda ei olnud määratletud kui kontserni hierarhia tipus asuvat juriidilist isikut (vt selle kohta eriti eespool punktis 167 viidatud kohtuotsus Aristrain *vs.* komisjon, punkt 98).

169 Lõpuks, nagu toonitab õigesti ka komisjon, ei käsitle kohtuasjad, milles on tehtud Alliance One'i viidatud kolm kohtuotsust, üldse tütarettevõtja rikkumise emaettevõtjale süüks panemise küsimust. Need kolm kohtuotsust ainult selgitavad muid olukordi, mil võib tekkida solidaarvastutus, isegi kui äriühingute vahel puudub kontrollisuhe. Seega ei saa Alliance One nendele tulemuslikult tugineda.

170 Arvestades eespool esitatud kaalutlusi, tuleb asuda seisukohale, et eeldust, mille kohaselt SCC ja Dimon Inc. avaldasid tegelikult otsustavat mõju oma tütarettevõtjate tegevusele, ei ole suudetud piisavate tõenditega ümber lükata. Seega tuleb käesoleva väite teine osa tagasi lükata.

3. *Väite kolmas osa, et rikutud on kaitseõigusi*

171 Esimese väite kolmas osa koosneb kahest argumendist. Esimese argumendi kohaselt tugines komisjon vaidlustatud otsuses emaettevõtjate vastutuse küsimuses dokumentidele, mida ta vastuväiteteatises isegi ei maininud. Teise argumendi kohaselt rikkus komisjon SCC ja Dimon Inc-i kaitseõigusi sellega, et ta kasutas emaettevõtjate vastutuse tõendamisel dokumente, millega ei olnud võimaldatud tutvuda.

172 Kohtuistungil Üldkohtu küsimusele vastates teatas Alliance One, et ta loobub teisest argumendist; selle kohta tehti märkus kohtuistungi protokolli. Seega puudub vajadus seda argumenti uurida.

a) Poolte argumendid

173 Alliance One vaidleb vastu argumentidele, mille komisjon esitas vaidlustatud otsuses selleks, et tagasi lükata SCC ja Dimon Inc-i esitatud tõendid. Ta leiab, et komisjon rikkus nende äriühingute ja seega ka Alliance One'i kaitseõigusi. Täpsemalt märgib ta, et komisjon tugines oma otsuses emaettevõtjate vastutuse küsimuses dokumentidele, mida vastuväiteteatises isegi ei mainitud.

174 Ta meenutab esiteks, et SCC ega Dimon Inc. ei saanud nende dokumentide kohta oma arvamust avaldada, kuna komisjon ei teavitanud neid sellest, kui oluliseks ta võib neid pidada. SCC ja Dimon Inc. arvasid seetõttu, et need dokumendid ei oma käesolevas asjas tähtsust ega kommenteerinud neid oma vastustes vastuväiteteatisele.

Kohtupraktikast tuleneb, et need dokumendid ei ole tõendid, millele saab Alliance One'i vastu tugineda, kuna talle ei antud võimalust nende kohta oma arvamust avaldada, sest ainult asjaolust, et pooled olid nendest dokumentidest teadlikud, ei piisa, et järeldada, et nad said neid kommenteerida oma vastuses vastuväiteteatisele.

175 Repliigis vaidleb Alliance One vastu komisjoni teesile, et vastuväited jäid laadilt muutumatuks. Võrreldes vastuväiteteatist ja vaidlustatud otsust, toob Alliance One esile, et eriti selle otsuse põhjendustes 339–343 lisas komisjon mitmeid asjaolusid ja viitab süüstavatele dokumentidele, millele varem ei olnud viidatud. „Vastuväidete laad" muutus seega üldisest otsustava mõju eeldusest uutel dokumentidel põhinevaks järelduseks, et seda mõju tegelikult avaldati. Kohtupraktika kohaselt ei saa komisjon tugineda tõenditele, millele ei ole vastuväiteteatises viidatud, ilma et ta annaks asjassepuutuvatele ettevõtjatele võimaluse neid uusi dokumente kommenteerida. Kuna Alliance One'i hinnangul on need dokumendid ainsad tõendid, millele komisjon tugineb, ei ole emaettevõtja vastutus tõendatud ja vaidlustatud otsus tuleks selles osas tühistada.

176 Repliigis väidab Alliance One ka esiteks, et dokumendid 2894–2902, millele komisjon viitas esimest korda kostja vastuses, on uued dokumendid ja seetõttu vastuvõetamatud, ja teiseks, et tõlgendades kostja vastuses vabalt R. B. 10. mai 2001. aasta kirja G. S-ile nii, et see tõendab, et Dimon Inc-i teavitati kartelli tegevusest, esitas komisjon täiesti uue ja seetõttu vastuvõetamatu vastuväite.

177 Komisjon palub, et esimese väite käesolev osa tagasi lükataks.

b) Üldkohtu hinnang

178 Tuleb meenutada, et kaitseõigustest kinnipidamine konkurentsipoliitikat puudutava haldusmenetluse läbiviimisel on Euroopa Liidu õiguse üldpõhimõte, mille täitmise tagab liidu kohus (vt Euroopa Kohtu 3. septembri 2009. aasta otsus kohtuasjas C-534/07 P: Prym ja Prym Consumer *vs.* komisjon, EKL 2009, lk I-7415, punkt 26 ja seal viidatud kohtupraktika).

179 Väljakujunenud kohtupraktikast tuleneb, et kaitseõiguse tagamiseks on nõutav, et uurimise all olev ettevõtja peab saama haldusmenetluses esitada tõhusalt oma seisukoha nende väidetavate faktiliste asjaolude ja dokumentide tõelevastavuse ning asjakohasuse kohta, millele komisjon viitab selleks, et põhjendada oma väidet asutamislepingu rikkumise toimepanemise kohta (vt Euroopa Kohtu 7. juuni 1983. aasta otsus liidetud kohtuasjades 100/80-103/80: Musique Diffusion française jt *vs.* komisjon, EKL 1983, lk 1825, punkt 10, ja 6. aprilli 1995. aasta otsus kohtuasjas C-310/93 P: BPB Industries ja British Gypsum *vs.* komisjon, EKL 1995, lk I-865, punkt 21).

180 Seda põhimõtet väljendab määruse nr 1/2003 artikli 27 lõige 1, kuna selles on sätestatud, et huvitatud isikutele tuleb saata vastuväiteteatis, mis sisaldab selgelt kõiki peamisi asjaolusid, millele komisjon menetluse selles staadiumis tugineb (vt selle kohta eespool punktis 80 viidatud kohtuotsus Aalborg Portland jt *vs.* komisjon, punkt 67), et nad teaksid, millist käitumist komisjon neile ette heidab ja et end igakülgselt kaitsta enne komisjoni lõpliku otsuse tegemist. Eeltoodud nõue on täidetud, kui otsuses ei panda isikule süüks vastuväiteteatises märgitust erinevaid rikkumisi ega esitata muid faktilisi asjaolusid kui need, mille kohta huvitatud isikul on olnud võimalus oma selgitusi anda (vt selle kohta Üldkohtu 19. märtsi 2003. aasta otsus kohtuasjas T-213/00: CMA CGM jt *vs.* komisjon, EKL 2003, lk II-913, punkt 109 ja seal viidatud kohtupraktika).

181 Kuid see teave võib olla esitatud kokkuvõtlikult ja lõplik otsus ei pea olema vastuväiteteatise koopia (eespool punktis 179 viidatud kohtuotsus Musique Diffusion française jt *vs*. komisjon, punkt 14), sest see teatis on ettevalmistav dokument, milles faktilistele ja õiguslikele asjaoludele antud hinnangud on ainult esialgsed (vt selle kohta Euroopa Kohtu 17. novembri 1987. aasta otsus liidetud kohtuasjades 142/84 ja 156/84: British American Tobacco ja Reynolds Industries *vs.* komisjon, EKL 1987, lk 4487, punkt 70). Nii võib võrreldes vastuväiteteatisega esitada täiendusi, arvestades isikute antud vastuseid, mille argumendid tõendavad, et nad on tegelikult saanud oma kaitseõigusi teostada. Komisjon võib haldusmenetluses esitatut silmas pidades ka muuta või täiendada vastuväidete põhjenduseks esitatud faktilisi või õiguslikke argumente (vt selle kohta Üldkohtu 28. veebruari 2002. aasta otsus kohtuasjas T-86/95: Compagnie générale maritime jt *vs*. komisjon, EKL 2002, lk II-1011, punkt 448, ja 22. oktoobri 2002. aasta otsus kohtuasjas T-310/01: Schneider Electric *vs*. komisjon, EKL 2002, lk II-4071, punkt 438).

182 Euroopa Kohus on ka täpsustanud, et haldusmenetluses ettevõtja esitatud argumendi arvessevõtmine ilma, et ettevõtjale oleks antud enne lõpliku otsuse tegemist võimalus selle kohta oma seisukoht esitada, ei saa iseenesest olla käsitatav tema kaitseõiguste rikkumisena (Euroopa Kohtu 10. juuli 2001. aasta määrus kohtuasjas C-497/99 P: Irish Sugar *vs.* komisjon, EKL 2001, lk I-5333, punkt 24).

183 Lõpuks tuleb ka meenutada, et vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale saab kaitseõiguste tagamise põhimõtet rikkuda vaid juhul, kui esineb võimalus, et komisjoni õigusvastase tegevuse puudumisel oleks tema poolt läbi viidav haldusmenetlus andnud teise tulemuse. Hagejaks olev ettevõtja tõendab, et rikkumine on toime pandud, kui ta tõendab piisavalt mitte seda, et komisjoni otsuse sisu oleks olnud teistsugune, vaid et ta oleks saanud end paremini kaitsta, kui menetluses ei oleks esinenud puudusi, näiteks asjaolu tõttu, et ta oleks võinud oma kaitses kasutada dokumente, millega tutvumist talle haldusmenetluses ei võimaldatud (vt selle kohta Euroopa Kohtu 2. oktoobri 2003. aasta otsus kohtuasjas C-194/99 P: Thyssen Stahl *vs.* komisjon, EKL 2003, lk I-10821, punkt 31 ja seal viidatud kohtupraktika, ning eespool punktis 126 viidatud kohtuotsus Knauf Gips *vs.* komisjon, punkt 28).

184 Käesolevas asjas heidab Alliance One komisjonile ette, et ta tugines vaidlustatud otsuses dokumentidele, mida ei olnud vastuväiteteatises mainitud. Repliigis lisab ta, et komisjon viitas kostja vastuses uutele dokumentidele, mis on seega vastuvõetamatud, ja et komisjon on liiga vabalt tõlgendanud üht dokumenti, mida ta peab seega uueks ja seetõttu vastuvõetamatuks etteheiteks.

185 Tuleb märkida, et selleks, et õigustada SCC-le ja Dimon Inc-ile nende Itaalia tütarettevõtjate – milles nende kapitaliosalus oli 100 % – poolt toime pandud konkurentsiõiguse rikkumise eest vastutuse omistamist, arvestades eespool punktides 86–88 esitatud kohtupraktikast tulenevaid põhimõtteid, võis komisjon vastuväiteteatises põhimõtteliselt piirduda selle tõendamisega, milline oli emaettevõtja osaluse määr tütarettevõtja kapitalis (vt vastuväiteteatise punktid 336–338). Neid kohtupraktikast tulenevaid põhimõtteid kohaldades pidi komisjon lõplikus otsuses võtma seisukoha argumentide suhtes, mille puudutatud isikud olid esitanud vastuseks sellele teatisele (vt vaidlustatud otsuse põhjendused 335 jj) ja millega üritati seda eeldust ümber lükata.

186 Lisaks tuleb märkida, et vastupidi Alliance One'i väidetule ei muutnud komisjon vaidlustatud otsuses õiguslikust ega faktiliste asjaolude aspektist vastuväiteid, SCC-le ja Dimon Inc-ile vastutuse omistamise tingimusi või tõendeid, millele ta tugines. Vaidlustatud otsuse põhjenduste 328–334 koos tõlgendamisel nähtub, et komisjon jäi oma järelduse juurde, mis on selgelt väljendatud vastuväiteteatise punktides 336–338, et SCC ja Dimon Inc-i vastutus tulenes põhimõtteliselt asjaolust, et nad kontrollisid oma tütarettevõtjaid 100 %, millele Alliance One ka vastu ei vaidle. Alles haldusmenetluses huvitatud isikute poolt oma kaitseõiguste teostamisel esitatud argumentide ja tõendite hindamisel käsitleb komisjon vaidlustatud otsuse põhjendustes 335–346 teatud konkreetseid aspekte ja dokumente suhete kohta SCC ja Transcatabi ning Dimon Inc-i ja Dimon Italia vahel, ja seda tehes viitab ta haldustoimiku dokumentidele.

Nende aspektide ja dokumentide hindamine ei saanud seega kahjustada SCC ja Dimon Inc-i kaitseõiguste teostamise tõhusust, seda enam, et neil oli võimalus tutvuda haldusmenetluses nende dokumentidega, mis olid igal juhul juba nende käsutuses.

187 Lisaks nähtub toimikust, et SCC ja Dimon Inc., kelle õigusjärglane on Alliance One, said vastata vastuväitele, mis oli selgelt esitatud neile adresseeritud vastuväiteteatises, ja kaitsta end ärakuulamise eest vastutava ametniku juuresolekul toimunud ärakuulamisel. Seega on haldusmenetluses järgitud võistlevuse põhimõtet.

188 Igal juhul tuleb samuti meenutada, nagu on täheldanud ka Euroopa Kohus, et kuna komisjon ei ole kohustatud rikkumise süüks arvamise seisukohast vastuväiteteatise staadiumis esitama muid tõendeid kui need, mis puudutavad emaettevõtja osalust tütarettevõtjate kapitalis, siis ei saa nõustuda argumendiga kaitseõiguse rikkumise kohta (vt selle kohta eespool punktis 80 viidatud 10. septembri 2009. aasta kohtuotsus Akzo Nobel jt *vs.* komisjon, punkt 64).

189 Lõpuks ei saa nõustuda ka repliigis esitatud argumendiga, et komisjoni poolt toimikusse lisatud dokumentidest on osa vastuvõetamatud ja et komisjon on ühte neist dokumentidest tõlgendanud liiga vabalt. Nimelt lähtutaks nendes väärast eeldusest, et komisjon kasutas neid dokumente veel ühe vahendina, et toetada oma järeldust emaettevõtjate vastutuse kohta. Lisaks tuleb asuda seisukohale, et vastupidi sellele, mida väidab Alliance One, viidati Dimon Internationali koostatud dokumentidele, milles võrreldi Dimon Italia ja Transcatabi tehnilisi vahendeid, vaidlustatud otsuse joonealuses märkuses nr 283.

190 Seetõttu tuleb käesoleva väite kolmas osa tagasi lükata.

4. *Väite neljas osa, mille kohaselt on rikutud tõendamiskoormise jaotuse reegleid*

a) Poolte argumendid

191 Alliance One meenutab kõigepealt, et kuna komisjon ei suutnud tõendada emaettevõtjate osalemist kartellis, on tal tõendamiskoormis.

192 Isegi kui käesolevas asjas nõustuda sellega, et kohaldada tuleb eeldust, tuleb komisjonil ikkagi – arvestades SCC ja Dimon Inc-i poolt vastuväiteteatise vastusega esitatud tõendeid – nende vastutust tõendada.

193 Nimelt lükkasid need tõendid komisjoni eelduse ümber. Kuid selle asemel, et esitada piisavaid tõendeid SCC ja Dimon Inc-i argumentide ümberlükkamiseks ning seega nende vastutuse tõendamiseks, tugines komisjon sisuliselt muudele eeldustele, et vaielda vastu nendele argumentidele või eitada mis tahes väärtust, mis oli nende esitatud tõenditel.

194 Lükates tagasi kõik SCC ja Dimon Inc-i esitatud tõendid ja argumendid ainult üldiste märkustega, et nad ei ole suutnud komisjoni veenda, ei ole komisjon nende suhtes esitanud adekvaatset arutluskäiku. Seega ei ole võimalik aru saada, millised on tõendid, mida peab ettevõtja lisaks juba esitatule komisjonile esitama selle kohta, et ta ei mõjutanud üldse tütarettevõtjat, milles talle kuulub kogu kapitaliosalus.

195 Komisjon nõuab seega täiesti võimatu tõendamist, st tõendit, mida on tegelikkuses võimatu esitada, sest see peaks olema nn negatiivne tõend, et ettevõtja ei sekkunud oma tütarettevõtja otsuste tegemisse.

196 Komisjon palub esimese väite käesolev osa tagasi lükata.

b) Üldkohtu hinnang

197 Alliance One'i hinnangul ei ole sisuliselt võimalik, et emaettevõtja esitab otseseid, positiivseid ja ümberlükkamatuid tõendeid selle kohta, et ta ei avaldanud mingit mõju oma tütarettevõtja tegevusele turul, sest nii nõutaks võimatu tõendamist.

198 Selle kohta piisab, kui märkida, et vastupidi sellele, mida väidab Alliance One, ei ole nõutud, et asjassepuutuvad isikud esitaksid otsese ja ümberlükkamatu tõendi tütarettevõtja sõltumatu tegevuse kohta turul, vaid üksnes seda, et nad esitaksid tõendeid, mis võivad seda sõltumatust tõendada (vt eespool punkt 125).

199 Asjaolu, et käesolevas asjas ei suutnud Alliance One vastutuse eelduse ümberlükkamiseks tõendada, et nende emaettevõtjate tütarettevõtjad, kelle õigusjärglane ta on, määrasid oma tegevuse turul kindlaks sõltumatult, ei tähenda vastupidi sellele, mida väidab Alliance One, et seda eeldust ei ole mingil juhul võimalik ümber lükata.

200 Lisaks tuleb märkida, et arvestades nimetatud eelduse laadi, mis võimaldab tuletada teadaolevast asjaolust tõendi teadmata asjaolu kohta, on loogiline, et subjekt, kelle vastu seda kasutatakse, peab põhimõtteliselt esitama eeldatud asjaolu ümberlükkamiseks negatiivseid tõendeid. See lähenemisviis ei tähenda, et eeldus on ümberlükkamatu, kuna need tõendid tuleb leida selle subjekti miljööst, kelle vastu eeldust kasutatakse.

201 Sellest tuleneb, et Alliance One'i argument ei ole põhjendatud ja see tuleb tagasi lükata.

202 Lisaks tuleb tagasi lükata Üldkohtu kirjalikule küsimusele Alliance One'i esitatud vastuses sisalduv etteheide, et eespool punktis 80 viidatud 10. septembri 2009. aasta kohtuotsuse Akzo Nobel jt *vs.* komisjon kohaselt on ainus eelduse kohaldumise tagajärg tõendamiskoormise üleminek, mitte, veel põhjalikumate tõendite esitamise kohustuse tekkimine teisele isikule võrreldes sellega, mis on komisjonil, nagu väidab komisjon.

203 Tegelikult ei märkinud komisjon käesolevas asjas, milline on nõutav tõendite „tase", täheldades ainult, et SCC ja Dimon Inc-i esitatud tõendid ei ole sellised, mis eelduse ümber lükkaksid.

204 Seega tuleb tagasi lükata ka käesoleva väite neljas osa.

205 Eeltoodud kaalutlustest lähtuvalt tuleb esimene väide tervikuna tagasi lükata.

B – *Teine väide, et trahvi lõppsumma kindlaksmääramisel on rikutud määruse nr 1/2003 artikli 23 lõiget 2 ja proportsionaalsuse põhimõtet*

1. *Poolte argumendid*

206 Alliance One'i sõnul rikutakse trahviga, mis tuleb tasuda solidaarselt Transcatabil, Dimon Italial ja temal kui SCC ja Dimon Inc-i õigusjärglasel, määruse nr 1/2003 artikli 23 lõiget 2, kuna see trahv ületab ülemmäära 10 % iga tütarettevõtja käibest. Arvestades nende käibeid, on maksimaalne trahv, mille komisjon võis neile määrata, Transcatabi puhul 3,23 miljonit eurot ja Dimon Italia puhul 3,99 miljonit eurot, mitte vastavalt 14 miljonit eurot ja 10 miljonit eurot.

207 Lisaks väidab ta, et määrates talle trahvi kogusummas 24 miljonit eurot, rikkus komisjon proportsionaalsuse põhimõtet. Täpsemalt jättis komisjon trahvi lähtesumma kindlaksmääramisel tähelepanuta, et SCC ja Dimon Inc. olid vaidlustatud otsuse vastuvõtmise ajaks juba ühinenud ja et seoses selle asjaoluga kuulus uude kontserni veel ainult Transcatab ning Dimon Italia (kelle turuosa oli 10 %) müüdi kolmandatele isikutele. Arvestades, et talle jäi ainult 10 % turuosa, heidab Alliance One komisjonile ette proportsionaalsuse põhimõtte rikkumist, sest talle määrati trahv, mille lähtesumma oli peaaegu sama, mis määrati Deltafina (Universal), kuigi viimase turuosa oli 25 %.

208 Komisjon palub käesolev väide tagasi lükata.

2. *Üldkohtu hinnang*

209 Käesolev väide jaguneb kaheks osaks. Esiteks väidab Alliance One, et komisjon ületas piirmäära 10 % Transcatabi ja Dimon Italia käibest. Teiseks väidab ta, et komisjon rikkus proportsionaalsuse põhimõtet, kuna trahvi lähtesumma oli ligilähedane Deltafina (Universal) trahvile, kuigi kahe kontserni turuosad olid väga erinevad.

210 Mis puudutab käesoleva väite esimest osa, siis tuleb märkida, et see on tihedalt seotud esimese väitega, sest viimase tagasilükkamine mõjutab kindlasti käesoleva väite osa põhjendatust. Seega arvestades kaalutlusi, mille alusel esimene väide tagasi lükati, tuleb asuda seisukohale, et komisjon ei ole teinud viga, võttes määruse nr 1/2003 artikli 23 lõikes 2 ette nähtud ülempiiri 10 % käibest väljaarvutamisel aluseks Dimon Inc-i (rikkumise ajal Dimon Italia emaettevõtja) ja SCC (rikkumise ajal Transcatabi emaettevõtja) – mis 13. mail 2005 toimunud ühinemisega moodustasid uue äriühingu Alliance One – konsolideeritud käibe (vt selle kohta eespool punktis 125 viidatud 30. septembri 2009. aasta kohtuotsus Akzo Nobel jt *vs.* komisjon, punkt 114).

211 Nimelt tuleb see ülempiir arvutada kõikide nende ettevõtjate kogukäibe põhjal, kes moodustavad ühe majandusüksuse, mis tegutseb ettevõtjana EÜ artikli 81 tähenduses, sest üksnes kõikide nende äriühingute kogukäive näitab selle ettevõtja suurust ja majanduslikku suutlikkust (vt selle kohta eespool punktis 168 viidatud kohtuotsus HFB jt *vs.* komisjon, punktid 528 ja 529, ning eespool punktis 125 viidatud 10. septembri 2009. aasta kohtuotsus Akzo Nobel jt *vs.* komisjon, punkt 114).

212 Seega tuleb teise väite esimene osa põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

213 Mis puudutab teise väite teist osa, mille kohaselt on rikutud proportsionaalsuse põhimõtet, siis tuleb märkida, et nagu toonitab õigesti ka komisjon, et proportsionaalsuse põhimõtte rikkumise ettekäändel tõstatab Alliance One tegelikult ettevõtja õigusjärgluse küsimuse. Alliance One on sisuliselt seisukohal, et teda võib vastutavaks pidada ainult Transcatabile (SCC) määratud trahvi tasumise eest, mitte aga Dimon Italiale määratud trahvi tasumise eest, kuna viimane – kellele kuulus rikkumise toimepanemise ajal 10 % turuosa – uude kontserni ei kuulunud, sest ta müüdi enne vaidlustatud otsuse vastuvõtmist kolmandatele isikutele.

214 On tuvastatud, et Alliance One oli rikkumise eest vastutav äriühingute SCC ja Dimon Inc. emaettevõtjate õigusjärglasena. See tuvastatud asjaolu tuleneb ka vaidlustatud otsuse põhjendusest 349, mille kohaselt oli Alliance One vaidlustatud otsuse adressaat nende kontsernide (SCC ja Dimon Inc.) õigusjärglasena, millesse rikkumise ajal kuulusid Transcatab ja Dimon Italia.

215 Tuleb meenutada, et kooskõlas väljakujunenud kohtupraktikaga vastutab konkurentsieeskirjade rikkumise eest põhimõtteliselt füüsiline või juriidiline isik, kes juhib ettevõtet rikkumise toimepanemise ajal, isegi kui rikkumise tuvastanud otsuse vastuvõtmise kuupäeval oli selle ettevõtte käitamise vastutus teisel isikul (eespool punktis 70 viidatud kohtuotsus Stora Kopparbergs Bergslags *vs.* komisjon, punkt 37; eespool punktis 168 viidatud Üldkohtu otsus HFB jt *vs.* komisjon, punkt 103, ja 30. septembri 2009. aasta otsus kohtuasjas T-161/05: Hoechst *vs.* komisjon, EKL 2009, lk II-3555, punkt 50).

216 Euroopa Kohus meenutas ka, et juhul, kui üksus, mis on toime pannud konkurentsieeskirjade rikkumise, kujundatakse ümber õiguslikult või organisatsiooniliselt, ei too selline ümberkujundamine ilmtingimata kaasa uue ettevõtja asutamist, kes ei vastuta eelneva üksuse konkurentsieeskirjade vastase käitumise eest, juhul kui need kaks üksust on majanduslikus mõttes identsed (vt eespool punktis 82 viidatud kohtuotsus ETI jt, punkt 42 ja seal viidatud kohtupraktika).

217 Konkurentsieeskirjade tõhusa rakendamise huvides võib seega osutuda vajalikuks panna vastutus keelatud kokkuleppe eest ettevõtte esialgse käitaja asemel erandkorras uuele käitajale, kui viimast saab majanduslikust seisukohast pidada esialgse käitaja õigusjärglaseks (vt selle kohta kohtujurist Kokott'i ettepanek eespool punktis 82 viidatud kohtuotsusele ETI jt, EKL 2007, lk I-10896, punktid 75–78).

218 See „majandusliku järjepidevuse" kriteerium kuulub kohaldamisele üksnes erijuhtudel, näiteks siis, kui ettevõtte käitamise eest vastutav juriidiline isik on pärast rikkumise toimepanemist õiguslikult lõppenud (vt eespool punktis 82 viidatud kohtuotsus komisjon *vs.* Anic Partecipazioni, punkt 145).

219 Käesolevas asjas on tuvastatud, et rikkumise panid toime üksused, mida asjaolude asetleidmise ajal juhtisid SCC ja Dimon Inc. Need kaks üksust on pärast rikkumise toimepanemist õiguslikult lõppenud ja 2005. aastal asutati nende ühinemisel uus üksus Alliance One.

220 Kui ettevõtja lõpeb seetõttu, et ta ühendatakse ostjaga, lähevad ostjale üle tema vara ja kohustused, kaasa arvatud konkurentsiõiguse rikkumisest tekkiv vastutus. Sellisel juhul võidakse ostjat pidada vastutavaks ühendatava ettevõtja toime pandud rikkumise eest (vt Üldkohtu 14. detsembri 2006. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-259/02–T-264/02 ja T-271/02: Raiffeisen Zentralbank Österreich jt *vs.* komisjon, EKL 2006, lk II-5169, punkt 326 ja seal viidatud kohtupraktika).

221 Nendest põhimõtetest lähtudes on Alliance One Dimon Italia rikkumise eest vastutav olenemata sellest, et viimane võõrandati kolmandatele isikutele. Mindo olukord on selles suhtes erinev, sest nagu tuleneb kohtupraktikast, ei saa isikliku vastutuse põhimõtet majandusliku järjepidevuse printsiibiga kahtluse alla seada olukorras, nagu käesolevas asjas, kus kartellis osalenud ettevõte võõrandatakse iseseisvale kolmandale isikule, kusjuures endise ja uue käitaja vahel puudub struktuuriline side (vt selle

kohta analoogia alusel eespool punktis 215 viidatud kohtuotsus Hoechst *vs.* komisjon, punkt 61).

222 Sellest tuleneb, et käesolevas asjas on komisjon Transcatabi (SCC) ja Dimon Italia (Dimon Inc.) poolt toime pandud rikkumise õigesti süüks pannud Alliance One'ile.

223 Tuleb lisada, et nagu märgib ka komisjon, on täiesti asjakohatu Alliance One'i viide tema turuosale vaidlustatud otsuse vastuvõtmise ajal, sest turuosad, mille alusel määrati kindlaks trahvide lähtesumma, olid vastavalt vaidlustatud otsuse põhjendustele 372 ja 373 rikkumise toime pannud ettevõtjate turuosad rikkumise lõpus, st 2001. aastal.

224 Seetõttu tuleb tagasi lükata ka käesoleva väite teine osa.

225 Eespool esitatud kaalutlusi arvestades tuleb teine väide tervikuna tagasi lükata.

C – *Kolmas väide, et kordaja kindlaksmääramisel on rikutud õigusnormi ja tehtud faktiviga, et on rikutud proportsionaalsuse põhimõtet ja esitatud puudulik põhjendus*

226 Kolmas väide on jaotatav kolme ossa. Esimene puudutab sisuliselt trahvi „piisavalt hoiatavat mõju" ja komisjoni otsustuspraktikat. Väite teise osa kohaselt on rikutud

proportsionaalsuse põhimõtet ja esitatud puudulik põhjendus küsimuses, miks kohaldati Alliance One'ile suuremat kordajat kui Deltafinale. Väite kolmas osa puudutab komisjoni arutluskäigu järjekindlusetust Mindole kohaldatava kordaja seisukohast.

227 Vastates Üldkohtu poolt kohtuistungil esitatud küsimusele, märkis Alliance One, et käesoleva väite teises osas esineb oluline viga ja et ta loobub sellest; selle kohta tehti märge kohtuistungi protokolli. Seega puudub vajadus seda uurida.

1. *Väite esimene osa trahvi piisavalt hoiatava mõju ja komisjoni selle valdkonna otsustuspraktika kohta*

a) Poolte argumendid

228 Alliance One vaidleb vastu kordajale 1,25 Transcatabi ja Dimon Italia trahvide lähtesummast, milleks oli 10 miljonit eurot.

229 Täpsemalt on ta seisukohal, et nende emaettevõtjate käibed ei õigustanud kordaja kohaldamist ja et trahv 10 miljonit eurot oli käesolevas asjas juba piisavat hoiatav, arvestades nende suurust ja seda, et nad ei olnud teadlikud oma Itaalia tütarettevõtjate tegevusest toortubaka turul. Lisaks oleks komisjon pidanud arvesse võtma, et rikkumine puudutas väikest geograafilist turgu.

230 Edasi viitab Alliance One komisjoni otsustuspraktikale ja ta võrdleb SCC ja Dimon Inc-i käibeid ning nende tütarettevõtjatele määratud trahvide taset nende trahvide tasemega, mis määrati komisjoni poolt karistatud ettevõtjatele nimetatud asjades, soovides tõendada, et kordaja kohaldamine ei olnud piisava hoiatava mõju saavutamiseks käesolevas asjas õigustatud.

231 Repliigis lisab Alliance One, et kohaldades Transcatabile ja Dimon Italiale mõlemale eraldi kordajat, ületas komisjon oma kaalutlusõiguse piire ja kaldus kõrvale suunistest määruse nr 17 artikli 15 lõike 2 ja [ST] artikli 65 lõike 5 kohaselt määratavate trahvide arvutamise meetodi kohta (EÜT 1998, C 9, lk 3; ELT eriväljaanne 08/01, lk 171; edaspidi „suunised"), mille kohaselt ei saa rahvusvaheliste kontsernide trahvi põhisummat automaatselt suurendada, vaid seda tuleb teha ainult juhul, kui selle tingib vajadus tagada piisavalt hoiatav mõju.

232 Alliance One järeldab, et Transcatabile ja Dimon Italiale kordaja 1,25 kohaldamine ei ole õigustatud ja palub, et trahve vähendataks.

233 Komisjon vaidleb Alliance One'i argumentidele vastu.

b) Üldkohtu hinnang

234 Tuleb meenutada, et määruse nr 1/2003 artiklis 23 sätestatud sanktsioonide eesmärk on karistada ebaseadusliku tegevuse eest ning ennetada sellise tegevuse kordumist. Hoiatamine on seega trahvi üks eesmärk (vt selle kohta Üldkohtu 15. märtsi 2006. aasta otsus kohtuasjas T-15/02: BASF *vs.* komisjon, EKL 2006, lk II-497, punktid 218

ja 219 ja seal viidatud kohtupraktika, ning eespool punktis 125 viidatud 30. septembri 2009. aasta kohtuotsus Akzo Nobel jt *vs.* komisjon, punkt 150).

235 Vajadus tagada trahvi piisavalt hoiatav mõju nõuab, et trahvisummat kohandataks, võtmaks arvesse adressaadiks olevale ettevõtjale avaldada soovitud mõju, ja seda selleks, et trahv ei muutuks tähtsusetuks ega vastupidi ülemääraseks, arvestades eeskätt ettevõtja rahalist suutlikkust kooskõlas esiteks trahvi tõhususe tagamise vajaduse ja teiseks proportsionaalsuse põhimõtte järgimise nõuetega (vt selle kohta Üldkohtu 5. aprilli 2006. aasta otsus kohtuasjas T-279/02: Degussa *vs.* komisjon, EKL 2006, lk II-897, punkt 283; eespool punktis 215 viidatud kohtuotsus Hoechst *vs.* komisjon, punkt 379, ja eespool punktis 125 viidatud 30. septembri 2009. aasta kohtuotsus Akzo Nobel jt *vs.* komisjon, punkt 154).

236 Tuleb märkida, et käesolevas asjas kohaldas komisjon suunistes sätestatud meetodit, kuigi ta sellele otseselt ei viidanud; suunistes viidatakse hoiatavale mõjule rikkumise raskust puudutavas punktis 1A. Täpsemalt on selle punkti neljandas lõigus märgitud, et „[trahvi suurus tuleb määrata] nii, et sellel oleks piisavalt hoiatav mõju".

237 See eesmärk on välja toodud vaidlustatud otsuse punktis 2.6.3.2 („Osakaal ja hoiatamine") ja eriti selle põhjendustes 374 ja 375. Nimelt otsustas komisjon kohaldada kordajat 1,5 (ehk suurendada 50 %) Deltafina (Universal) trahvi lähtesummale ja kordajat 1,25 (ehk suurendada 25 %) Dimon Italia (Dimon Inc.) ja Transcatabi (SCC) trahvide lähtesummale, et tagada trahvi piisavalt hoiatav mõju, mida ei suudetaks tagada, kui lähtesumma väljendaks ainult nende ettevõtjate positsiooni turul. Ta tugines muu hulgas nende vastavatele ülemaailmsetele käivetele 3,276 miljardit USA dollarit, 1,311 miljardit USA dollarit ja 0,896 miljardit USA dollarit aastal 2005, et võtta arvesse nende kontsernide „olulist majanduslikku ja finantsilist tugevust", arvestades

asjaolu, et need on ka peamised ülemaailmsed tubakatoodetega kauplejad, tegeledes tubakatööstuse eri tasemetel ja eri geograafilistel turgudel.

238 Esiteks, mis puudutab Alliace One'i argumenti, et lähtesumma 10 miljonit eurot on juba piisavalt hoiatav, siis tuleb märkida, et ta ei toeta millegagi oma väidet, et trahvisumma oleks olnud sellise mõju tagamiseks piisav, kui see oleks kindlaks määratud ilma hoiatava mõjuga kaasnevat kordajat arvestamata (vt selle kohta Euroopa Kohtu 17. juuni 2010. aasta otsus kohtuasjas C-413/08 P: Lafarge *vs.* komisjon, EKL 2010, lk I-5361, punkt 107).

239 Igal juhul tuleb märkida, et see argument põhineb vääral eeldusel, et trahvi suurendamisel tuleb otsustada, milline on konkreetse trahvisumma ja hoiatava eesmärgi omavaheline sobiv suhe, mida tuleb hinnata ettevõtja suurust ja koguvahendeid arvestades.

240 Ka vaidlustatud otsusest ei nähtu, et tehtes, milles tuleb hoiatamise eesmärgil arvesse võtta suurust ja koguvahendeid, tuleks eespool viidatud otsusele jõuda. Olenemata lähtesummade suurusest, kohtles komisjon nimelt nende summade suurendamisega vaidlustatud otsuse põhjenduses 376 trahvide hoiatava mõju tagamiseks sama kartelli liikmeid erinevalt üksnes selleks, et arvestada viisi, kuidas trahvid neid tegelikult mõjutavad. See erinev kohtlemine viidi läbi ettevõtjate suuruse ja koguvahendite alusel määratud kordaja abil, sõltumata summade suurusest, millele neid kordajaid kohaldati (vt selle kohta eespool punktis 234 viidatud kohtuotsus BASF *vs.* komisjon, punkt 241).

241 Seega tuleb märkida, et komisjon jõudis õigesti järeldusele, et arvestades kontsernide SCC ja Dimon Inc. suurust ja koguvahendeid – mida hinnati 31. märtsil 2005

lõppenud majandusaasta kogukäibe alusel –, tuli hoiatamise eesmärgil nende trahvide suhtes kohaldada kordajat, ilma et mingit tähtsust oleks omistatud küsimusele, kas nad olid teadlikud oma Itaalia tütarettevõtjate tegevusest, nagu väidab Alliance One (vt selle kohta eespool punkt 125).

242 Teiseks, mis puudutab argumenti piisava hoiatava mõju kohta komisjoni selle otsustuspraktika seisukohast, mis on seotud kordaja kohaldamisega, siis piisab, kui toonitada, et komisjoni varasem otsustuspraktika ei kujuta endast konkurentsi valdkonnas trahvide määramise õiguslikku alust, sest viimane on määratletud ainult määruses nr 1/2003 ja suunistes (vt selle kohta Euroopa Kohtu 24. septembri 2009. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P ja C-137/07 P: Erste Group Bank jt *vs.* komisjon, EKL 2009, lk I-8681, punkt 233 ja seal viidatud kohtupraktika, ning Üldkohtu 30. septembri 2003. aasta otsus kohtuasjas T-203/01: Michelin *vs.* komisjon, EKL 2003, lk II-4071, punkt 292).

243 Kolmandaks, mis puudutab väikese geograafilise turu argumenti, siis tuleb esiteks märkida, et asjassepuutuv kartell oli siseriiklik ega hõlmanud tubaka tootmisega tegelevaid piirkondi, nagu näib väitvat Alliance One. Töötlejate kartell puudutas nimelt ostu, mitte tootmise turgu (mis on koondunud poolsaare teatud piirkondadesse, vt põhjendus 83). Teiseks tuleb igal juhul märkida, et see küsimus ei puutu kordaja kohaldamise teemasse. Nimelt on geograafilise turu suurus tegur, mida komisjon võtab arvesse rikkumise raskuse hindamisel (vt käesolevas asjas põhjendused 365 ja 366). Seetõttu on sel teguril objektiivsed ja sellele omased tunnused, samas kui hoiatamise eesmärgil kordaja kohaldamine eeldab osalejate selliste objektiivsete tunnuste nagu nende suurus ja majanduslikud vahendid arvessevõtmist. Liiatigi on selle lähenemisega kooskõlas ka suuniste punkti 1A neljanda lõigu sõnastus, sest nende asjaolude arvessevõtmine, mis õigustavad hoiatava mõju kordaja kohaldamist, toimub eraldiseisvalt rikkumise enda laadist, tegelikust mõjust turule ja geograafilise turu ulatusest (vt

selle kohta eespool punktis 235 viidatud kohtuotsus Degussa *vs.* komisjon, punkt 273). Seega tuleb see argument tulemusetuse tõttu tagasi lükata.

244 Neljandaks, mis puudutab repliigis esitatud argumenti, et komisjon kaldus käesolevas asjas suunistest kõrvale, kuna keelas rahvusvaheliste kontsernide trahvide põhisummat automaatselt suurendada, siis tuleb märkida, et see on puudulik faktiliste asjaolude seisukohast. Nimelt tuleneb vaidlustatud otsusest, et trahvi lähtesumma kindlaksmääramisel hindas komisjon kõigepealt iga ettevõtja osakaalu tema turuosa alusel ja seejärel võttis arvesse nende rahvusvaheliste kontsernide majanduslikku ja finantsilist suutlikkust, millesse rikkumise toime pannud ettevõtjad kuulusid, et tagada selle summa piisavalt hoiatav mõju. Seega ei toimunud selle summa suurendamine automaatselt.

245 Neid kaalutlusi arvesse võttes tuleb asuda seisukohale, et komisjon ei ole teinud viga, suurendades SCC ja Dimon Inc-i trahvide lähtesummat, et tagada nende piisavalt hoiatav mõju.

2. *Väite kolmas osa, mille kohaselt ei olnud Mindo kordaja seisukohast komisjoni arutluskäik järjekindel*

a) Poolte argumendid

246 Alliance One heidab komisjonile ette seda, et tema arutluskäik ei olnud järjekindel Mindo trahvile kordaja kohaldamata jätmisega, sest viimane ei olnud enam Alliance

One'iga seotud, olles seega eraldiseisev ettevõtja. Seega, kuna Alliance One vastutab Dimon Italiale (Mindo) määratud trahvi eest, tähendab see, et Mindole ei ole kordaja kohaldatav, et see ei ole kohaldatav ka temale.

247 Kohaldades Dimon Italiale ja Transcatabile eraldi kordajaid põhjusel, et need kuulusid rikkumise toimepanemise ajal kahte erinevasse rahvusvahelisse kontserni, ei võtnud komisjon arvesse asjaolu, et vaidlustatud otsuse vastuvõtmise ja trahvi tasumise ajal kuulus rahvusvahelisse kontserni ainult Transcatab, samas kui Dimon Italia oli vahepeal ära müüdud.

248 Lisaks, arvestades kordaja eesmärgiks olevat hoiatavat mõju, on õigustatud kordaja kohaldamine ainult äriühingu suhtes, mis õigusvastase teo toime pani, mitte äriühingu suhtes, mis kartelli üldse ei puutunud ja mille ainus seos rikkumises vahetult osalenud äriühinguga oli selle kapitalis osaluse omamine minevikus.

249 Kuna Mindo ei ole lõppenud, tuleb kordajat kohaldada temale kui kartellist otseselt osa võtnud isikule. Alliance One'i hinnangul on komisjoni kasutatud kriteeriumide aktsepteerimatu tagajärg see, et rikkumise vahetult toime pannud äriühingut karistatakse vähem kui äriühingut, kes teda varem kontrollis, kuid kes mitte ainult ei osalenud kartellis ja ei olnud teadlik selle olemasolust, vaid kellel ei olnud ka selle äriühinguga mingeid sidemeid.

250 Lõpuks on Alliance One ka seisukohal, et komisjon ei saa pidada kahte äriühingut solidaarselt vastutavaks sama trahvi erinevate ja lahusolevate summade eest, nagu ta tegi käesolevas asjas.

251 Komisjon vaidleb Alliance One'i argumentidele vastu.

b) Üldkohtu hinnang

252 Kõigepealt tuleb märkida, et käesolevas asjas on komisjon õigesti kordaja arvutamiseks arvesse võtnud emaettevõtjate, st Dimon Inc-i ja SCC kogukäivet, mitte ainult tütarettevõtjate käivet, sest emaettevõtja ja tütarettevõtja, nagu nähtub esimese väite analüüsist, moodustavad ühe ettevõtja EÜ artikli 81 tähenduses (vt selle kohta Üldkohtu 12. detsembri 2007. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-101/05 ja T-111/05: BASF ja UCB *vs.* komisjon, EKL 2007, lk II-4949, punkt 49, ja 18. juuni 2008. aasta otsus kohtuasjas T-410/03: Hoechst *vs.* komisjon, EKL 2008, lk II-881, punkt 379). Lisaks oli hoiatava mõju saavutamiseks kordaja kohaldamine käesolevas asjas õigustatud just seetõttu, et ettevõtjad, kes olid rikkumise toime pannud, kuulusid rahvusvahelistesse kontsernidesse (vt vaidlustatud otsuse põhjendus 374).

253 Vaidlustatud otsuse põhjenduse 374 joonealuses märkuses nr 291 täpsustas komisjon, et Mindole (endine Dimon Italia) määratud trahvile kordaja kohaldamine oli õigustatud Alliance One'i solidaarvastutuse tõttu; samas mis puudutab Mindo enda vastutust, siis ei ole sellise kordaja kohaldamine õigustatud, sest see äriühing oli katkestanud kõik sidemed oma aktsionäriga. Kuid arvestades asjaolu, et Mindo vastutus piirdub 10 %-ga tema käibest, järeldas komisjon, et sellele ettevõtjale eraldi lähtesumma arvutamine oli kasutu. Seega on faktiliselt põhjendamata argument, et komisjon ei võtnud arvesse olukorda vaidlustatud otsuse vastuvõtmise ajal.

254 Vaidlustatud otsuse põhjendustes 403 ja 404 (punktis 2.6.3.6 „Trahvid ja trahvide piirmäär") täpsustas komisjon Mindo olukorda. Vaidlustatud otsuse põhjenduses 404 märkis ta konkreetsemalt:

„[…] Mindo (kellel puudub praegu mis tahes side endise kontserniga Dimon) [solidaar]vastutust tuleb arvesse võtta piirides, mis seab ülempiiriks 10 % tema kõige viimase majandusaasta käibest (ehk 3,99 miljonit eurot)".

255 Nimelt juhul, kui rikkumises osalenud majandusüksus jagati vahepeal osadeks, on otsuse igal adressaadil õigus sellele, et tema suhtes kohaldataks ülempiiri individuaalselt (Üldkohtu 15. juuni 2005. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-71/03, T-74/03, T-87/03 ja T-91/03: Tokai Carbon jt *vs.* komisjon, kohtulahendite kogumikus ei avaldata, punkt 390, ja 13. septembri 2010. aasta otsus kohtuasjas T-26/06: Trioplast Wittenheim *vs.* komisjon, kohtulahendite kogumikus ei avaldata, punkt 113).

256 Seega oli hoiatuseesmärgil Mindole kordaja kohaldamise küsimus käesolevas asjas tegeliku tähenduseta, sest talle määratud trahvi piirmäär oli 10 % tema käibest. Seetõttu on Alliance One'i asjassepuutuv argument tulemusetu.

257 Igal juhul tuleb hoiatuse eesmärgi nõuetekohaseks saavutamiseks ettevõtja koguvahendeid hinnata trahvi määramise päeval, järgides samas ka proportsionaalsuse põhimõtet, millele Alliance One vastu ei vaidle (vt selle kohta eespool punktis 235 viidatud kohtuotsus Degussa *vs.* komisjon, punkt 285).

258 Seega ei saa komisjonile ette heita, et ta võttis hoiatava mõju tagamiseks trahvi suurendamisel arvesse nende kontsernide käibeid, mis olid ühinenud ajavahemikul, mis jäi rikkumise lõpetamise ja vaidlustatud otsuse vastuvõtmise vahele.

259 Komisjon pidas ka õigesti Mindot Alliance One'iga solidaarselt vastutavaks trahvi tasumise eest 3,99 miljoni euro suuruse summa ulatuses, kuna viimane jääb vastutavaks kogu trahvisumma, st 10 miljoni euro tasumise eest.

260 Kõigist eespool toodud põhjendustest tuleneb, et käesolev väide tuleb tagasi lükata.

261 Sellest tulenevalt tuleb hagiavaldus tervikuna rahuldamata jätta, ilma et tuleks uurida, kas Alliance One'i poolt teise ja kolmanda võimalusena esitatud nõuded on vastuvõetavad.

**Kohtukulud**

262 Kodukorra artikli 87 lõike 2 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna Alliance One on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud vastavalt komisjoni nõudele temalt välja mõista.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (kolmas koda)

otsustab:

**1. Jätta hagi rahuldamata.**

**2. Mõista kohtukulud välja Alliance One International, Inc-ilt.**

Azizi Cremona Frimodt Nielsen

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 9. septembril 2011 Luxembourgis.

Allkirjad

# Sisukord

Vaidluse taust ..... II - 5748

A – Haldusmenetlus ..... II - 5749

B – Vaidlustatud otsus ..... II - 5751

1. Vaidlustatud otsuse adressaadid ..... II - 5752

2. Trahvisummade kindlaksmääramine ..... II - 5756

Menetlus ja poolte nõuded ..... II - 5762

Õiguslik käsitlus ..... II - 5764

A – Esimene väide, et rikutud on tütarettevõtja poolt toime pandud õigusrikkumise emaettevõtjale süükspanemise reegleid ning kaitseõigusi ..... II - 5765

1. Väite esimene osa, mille kohaselt komisjon on rikkunud tütarettevõtja tegevuse emaettevõtjale süüks panemise reegleid ..... II - 5765

a) Poolte argumendid ..... II - 5765

b) Üldkohtu hinnang ..... II - 5769

2. Teine väide, mille kohaselt on tähelepanuta jäetud tõendid, mille SCC ja Dimon Inc. esitasid eelduse ümberlükkamiseks ..... II - 5774

a) Poolte argumendid ..... II - 5774

b) Üldkohtu hinnang ..... II - 5783

Üldised asjaolud, millele viidati eelduse ümberlükkamiseks ..... II - 5784

Konkreetsed asjaolud, millele viidati eelduse ümberlükkamiseks .. II - 5786

– SCC ja Transcatabi suhe ..... II - 5787

– Dimon Inc-i ja Dimon Italia suhe ..... II - 5789

Tõendid, mida komisjon kasutas väidetavalt selleks, et tuvastada Transcatabi ja Dimon Italia sõltuvus ..... II - 5791

Nende tõendite tõlgendamine, millega võib kohtupraktikat arvestades eelduse ümber lükata ..... II - 5797

3. Väite kolmas osa, et rikutud on kaitseõigusi ..... II - 5799

a) Poolte argumendid ..... II - 5799

b) Üldkohtu hinnang ..... II - 5801

4. Väite neljas osa, mille kohaselt on rikutud tõendamiskoormise jaotuse reegleid ..... II - 5805

a) Poolte argumendid ..... II - 5805

b) Üldkohtu hinnang ..... II - 5806

B – Teine väide, et trahvi lõppsumma kindlaksmääramisel on rikutud määruse nr 1/2003 artikli 23 lõiget 2 ja proportsionaalsuse põhimõtet ..... II - 5808

1. Poolte argumendid ..... II - 5808

2. Üldkohtu hinnang ..... II - 5809

C – Kolmas väide, et kordaja kindlaksmääramisel on rikutud õigusnormi ja tehtud faktiviga, et on rikutud proportsionaalsuse põhimõtet ja esitatud puudulik põhjendus ..... II - 5812

1. Väite esimene osa trahvi piisavalt hoiatava mõju ja komisjoni selle valdkonna otsustuspraktika kohta ..... II - 5813

a) Poolte argumendid ..... II - 5813

b) Üldkohtu hinnang ..... II - 5814

2. Väite kolmas osa, mille kohaselt ei olnud Mindo kordaja seisukohast komisjoni arutluskäik järjekindel ..... II - 5818

a) Poolte argumendid ..... II - 5818

b) Üldkohtu hinnang ..... II - 5820

Kohtukulud ..... II - 5822